

SEGÍTSÉG ! FIAM VAN !

Vigjáték három felvonásban

Írta: Galambos Szilveszter

Ez a szövegekönyv kereskedelmi forgalomba nem kerülő kézirat, és a Szerzői Jogvédő Hivatal /Bpest, VII.Nyár u.6./ tulajdonát képezi.- Teljes vagy részleges lemásolása, kölcsönzése vagy bármely más módon történő továbbadása tilos. A szöveg előadására csak a szerző vagy jogutódja engedélyével, illetőleg a Szerzői Jogvédő Hivatal hozzájárulásával kerülhet sor.-

S z e r e p l ő k :

Kiss Béláné - Sándor édesanyja
KISS Béla - Kissné volt férje
Sándor - Kissné fia
Tóthné - szomszédasszony
Yvette - felszolgálónő
Miniszter
Nagy Géza - asztalosmester

Történik: napjainkban.

I. Felvonás

Szin: szoba, egyszerű berendezéssel. Kissé kopott butorok. Mikor a függöny felmegy, a szin üres. Telefon csang. Többszöri csengetés után Tóthné be. Jó negyvenes fiatal asszony, házi kötésben.

Tóthné: /felemeli a kagylót/ Halló ! Itt én vagyok. Ott ki van ? Jövök már. /Felveszi a kagylót/ Halló ! Tessék. Honnan tetszik beszélni ? A Nagymező utcából ? Akkor hangosabban tessék, mert ez itt Ujpest. Messze vagyunk. Egy üzenet ? Várjon, adjon egy ceruzát, majd felírom. Ja persze. A Dobosék Esztijének az első emelet négyből. Tessék várni. Idehívom a telefonhoz. Nem ? Na jó. Mondja. Nincsen semmi értelme az egésznek. Minden szép volt, de elég volt. Ha majd Eszti lent jár Zalaegerszegen, hagyja ott Béláéknál a körömollót. De miért menne Eszti Zalaegerszegre ? Különben semmi közöm az egészhez. Ha Béláéknak annyira kell az a körömolló, legyenek boldogok vele. De mondja, fiatalember, ne hívjam le mégis Esztit ? Felkiabálok. Talán még újra kezdenek. Jól van. Ha nincs semmi értelme, akkor nincs. Maga tudja. Értem, értem. Azt hiszi, gyerek vagyok ? A körömollót leadni Béláéknál Zalaegerszegen és kész. Mindennek vége ! És hogy ne várjon az Eszti. Majd hülye

- /Tóthné:/** less várni egy ilyen alakra. /Dühösen lecsapja a kagylót, majd mégegyszer felemeli./ Szégyelli-je magát !
- Kissné:** /be. Ötven év körüli, érdekes megjelenésű asszon/ Mi ujság ? Ki volt az ?
- Tóthné:** Esztit keresték.
- Tóthné:** Mit akart ?
- Kissné:** Mondja, miért jár ez az Eszti ilyen figurával, aki sajnál a nőtl egy körömollót ? Visszakéri.
- Tóthné:** Talán munkaeszköz. A szakmája miatt. Peákürös a fiu.
- Kissné:** Honnan tudja ?
- Tóthné:** Felettünk laknak Esztiék. Tudja, olyan gyenge mostanában a tévé-műsor, inkább hallgatóni szoktam.
- Kissné:** Szép kis szórakezés.
- Tóthné:** Sajnos, baj van a hallással. Inkább csak a veszekedést hallok meg. A multkor majdnem átkopogtam a szomszédhoz. Tíz óra elmúlt, tessék egy kicsit hangosabban !
- Kissné:** Mondja, Tóthné, miért érdekli magát a mások magánélete ?
- Tóthné:** Mert magamnak, sajnos, nincs. Tudja, hogy az orvos a férjemet eltiltotta minden izgalmtól.- Este hazajön, ledobja a kabátját. Kérdem, mi volt odabent a gyárban ? Morog valamit, mmmmm... mr... mm... Ajjál zabálni !
- Kissné:** Így mondja ?

Tóthné: Igen. Ilyen édes száju. Teletölte magát. Olvassa az ujságot. Kérdem, mi van a lapban. Megint morog valamit. mmmmm... rrr--- mr- r... aztán vilányoltás. Be az ágyba ! Megint morog valamit mmmmm..... rrrrrrr... Azt mondja: fázom. Kérdem: odabujjak hozzád, Sándor ? Azt mondja: hadd, inkább fázom. Így megy ez tizenöt éve nálunk. Képzeld csak el, egy pár évvel ezelőtt féltékennyé akartam tenni a férjemet. Tudja, itt van két sarokkal lejjebb a Feri bácsi. Mindent vállal. Felhozza a tüzelőt a pincéből, megpucolja a magas ablakokat. Szóval, a Feri bácsi alkalmi munkából él. Odaszóltam neki: Hallja, adok egy huszast, aztán a kapu előtt az utcán egy kicsit átölel.

Kissné: Majd adja meg a címét !

Tóthné: Ugyan, ne vicceljen már. Állunk a kapu előtt, jön a férjem. Mondom: most öleljen át, Feri bácsi ! Szorit, mint a szenes zsákokat. Sándor meg csak menetközben odaveti: Na, Feri bácsi, tisztelem a gusztusát. Ez az én formám. Csoda, ha ez maradt az egyetlen örömöm ? A hallgatóság, mi van a szomszédban ? Nem is tudja, hány asszony él így nálunk. Ott van például maga.

Kissné: Kikérem magamnak. Nem szoktam hallgatózni.

Tóthné: Azért magát sem irigylem. Szintén meg van áldva a férjével.

Kissné: Jól tudja, hogy elváltunk. Megpróbáltam én is

/Kissné:/ a házasságot, aztán, mikor láttam, hogy nem megy a dolog, elváltunk.

Tóthné: Hány év után váltak el ?

Kissné: Husz után.

Tóthné: Jézusmária ! Ennyi idő után hűségjutalom járna az asszonyoknak, akár a bányászoknakál.

Kissné: Tulajdonképpen nem mondhatok semmi különöset a férjemre. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy udvarias volt. Kedves ? Nem mondom, az volt egyszer, 1947 március hatodikán. Egy negyedóráig. De aztán többet nem volt kedves. A fizetése ? Látja, ez az egy megvolt benne. A fizetését az utolsó fillérig...

Tóthné: Hazaadta ?

Kissné: ... elitta.

Tóthné: Mondja, és miért nem vált el hamarabb tőle ?

Kissné: A valóperes ügyvéd hat utcával arrébb lakott. Ugye, egy asszonynak, aki háztartást vezet, gyereket nevel, mikor van ideje hat utcával arrébb menni ? Így aztán együtt maradtunk.

Tóthné: De hát a végén csak elváltak ?

Kissné: Persze, hogy elváltunk. A férjem akkor negyvennyolc éves volt és megismerkedett egy huszonkét éves lánnyal.

Tóthné: És nem zavarta őt a huszonhat év korkülönbség ?

Kissné: De igen. Később időseknak találta a huszonkét éveset. És elkezdett egy tizenkilenc esztendőssel. Akkor én még dolgoztam a gyárban, de na-

/Kissné:/ gyon kevés volt a keresetem. És ebből kellett nevelnem a gyereket is. Nagyon rendesek voltak a munkatársaim. Tudja, szokás, ha valaki férjhez megy, gyűjtenek neki a munkahelyen. Halálkozásnál is gyűjtenek koszorúra. Nálam a válásra gyűjtöttek. Szakszervezeti segítyt is kértem a válóperre. Az üb-titkár még ki is emelte: mindig jól dolgozott a szaktársnő, megérdemli, hogy elváljon.

Tóthné: Egyedül maradt. Ez sem nagy boldogság.

Kissné: Hogy beszélhet így ? Megmaradt nekem a fiam.

Tóthné: Idefigyeljen ! Ne bosszantson, mert amugy is magas a vérnyomásom ! Szóval, megmaradt magának a fia.

Kissné: Igen. Mit csodálkozik ? /Fényképet vessz elő./ Látja, itt még mestelen volt. Négyhónapos korában. Milyen okos az arcocskája ! Nézze, milyen értelmes a fenéke is ! /Megcsókolja a képet./ Ő maradt meg nekem, senki más. És látja, vitte valamire az életben. Főosztályvezető.- Mit gondol, micsoda felelősség ez ! Rengeteg gond. Az a sok tárgyalás, meg értekezlet. És saját titkárnője is van ám. Ha külföldi ügyfelekkel tárgyalnak, mindig feljebb huzza egy kicsit a szoknyáját. Tudja, ez kell a reprezentáció miatt. És a fiannak saját kávéfőzője is van a hivatalban. Ki gondolta volna, hogy ilyen előkelő uriember lesz belőle. Sokan alig

/Kissné:/ merik elvtársnak is szólítani. Kiiskoláztat-
tam a gyereket. Ha már származása szerint a
munkásosztályhoz tartozik, legalább ne legyen
belőle munkás, nem igaz ?

Tóthné: Nem értem magát. Egy ilyen stramm asszony,
aki olyan erélyes tud lenni, verekedni is tud,
ha kell, amint a saját fiáról van szó, már
se hall, se lát. Ne haragudjon, de ez már ma-
jomszeretet. Mikor járt magánál utoljára a
fia ?

Kissné: Két évvel ezelőtt, Anyák Napján.

Tóthné: Na látja. Ez az a szép gyerek, a jó gyerek.

Kissné: De...

Tóthné: Ne mondja tovább ! Mert ugye olyan elfoglalt
ember. Mikor tavaly influenzában feküdt, hát
a Boy-szolgálattal küldött magának egy csomag
aszpirint.

Kissné: Az a fő, hogy nem feledkezett meg rólam. Csú-
passzív gyerek az, higgye el. Tudja, hogy mi-
vel tartozik az anyjának.

Tóthné: Én is tudom. Négyezer forinttal. Három éve
kérte kölcsön.

Kissné: Ezt meg honnan tudja ?

Tóthné: Mondtam, hogy hallgatódzom. Két hete volt a
születésnapja. Mit küldött magának, mi ?

Kissné: Egy képes levelezőlapot. De színeset ám. Itt
van ! Nézze, milyen szép muskátli van rajta !
Hallgassa csak ! /olvassa/ Drága édesanyám !

/Kissné:/ Isten éltesse a születésnapján ! Sokszor gondolkok rá, milyen jó lenne találkozni édesanyámmal. De hát mindig közbejön valami. Nagyon sok a munkám. Tegnap is voltam a miniszternél. Nagyon szeret engem. Órák hosszat magánál tart. Mindig úgy kell megszöknöm, valami kifogással. Tegnap meg is ittuk a miniszterrel a pertut.- Ahhoz képest, hogy miniszter, elég jól bírja az italt. Akkor is csak magára gondoltam, édesanyám. Ha maga nem járat egyetemre, nem lett volna belőlem ilyen nagy ember. Ezért a születésnapján még egyszer minden jót kívánok. Kezét csókolja szerető fia, Árpád. Mit szól ?

Tóthné: Hallja, milyen regényt olvas itt nekem ? /olvassa a levelezőlapot/ Mutter, csókol Árpád aláírás. Hát ez micsoda ?

Kissné: Tudja, röviden írt a gyerek, de körülbelül ezt akarta mondani.

Tóthné: Mondjuk meg egyenesen. Miért kell magának ebben a korban bedolgozó-munkát vállalni ? Egy ilyen jólkereső fia van. Miért nem támogatja magát ?

Kissné: Ugyan. Mi kell már egy magamfajta öregasszonynak ?

Tóthné: Öregasszony ? Tegnap azzal dicselkedett, hogy az utcán egy ismeretlen férfi megszólította és meg akarta hívni egy étterembe vacsorázni.

Kissné: Ugyan. Hallottunk már ilyesmit. A férfi meghívja a hölgyet, vacsorázzon velem a vendéglőben !

/Kissné:/ A férfi is jól belakik, aztán feláll, hogy most telefonálni kell mennem. Szépen eltűnik, aztán fizethetem én a számlát. Ezért nem ismerkedem én utcán.

Tóthné: Látja, én ismerkednék, de nincs kivel. Szóval, az egész ház fel van háborodva, mennyire nem törődik magával a fia.

Kissné: Senkinek semmi köze hozzá ! Különben is, túl sötétben látják a helyzetet. Tudja, mi van ? Irigykednek, hogy az én fiam sokra vitte. És nagyon kérem, ne is beszéljünk erről. Mit tudják ezek, mi az anyának lenni, amióta...

Tóthné: Amióta...

Kissné: Amióta feltalálták a fogamzást gátló tablettát. Félnék a gyerektől, mint a tüstől. Pedig, ha tudnák, mennyi kedvesség, mennyi ragaszkodás van egy gyermekben !

Tóthné: Igen ?

Kissné: Tíz éves korig. Őszinte leszek. Panaszkozhatnék, de minek? Ugy jobb ? Sokszor arra gondolok, talán egy leánygyermek jobban ragaszkodik a szüleikhez.

Tóthné: Majd kérdezze meg egyszer a lányos szülőket !
/Telefon cseng/

Kissné: Halló, ki beszél ? Te vagy az ? A volt férjem.
/odatartja Tóthnének a kagylót/ Erzi, milyen rumszagu ? Mit akarsz ? Hogy teheted-e tiszteléd ? De finom a modorod ? Még mindig szeretsz.

/Kissné:/ Mondd meg őszintén, mennyit ittál ? Tíz percre ? Na jó, gyere ! De ne haragudj, több időm nincsen. Honnan beszélsz ? A ház előtt a telefonfülkéből ? Nem akartál váratlanu... Micsoda tapintat ! No gyere ! Ha gondolod, hogy érdemes felgyalogolnod két emeletet. De pénzem nincs. Te hozol ? Köszönöm. Jöhetsz. **/Kagylót leteszi./** Már egy éve nem láttam. Mit akarhat ?

Tóthné: Most mondta, hogy pénzt hoz.

Kissné: Akkor kedvesem, maga az elmúlt huszonnégy év alatt rosszul hallgatódzott nálunk. Bélától én még pénzt nem kaptam.

Tóthné: Na, én megyek. Nem zavarom a fiatalokat.

Kissné: Maradjon csak. Van otthon egy kis bora ?

Tóthné: Igen. Mindjárt hozom.

Kissné: Dehogy. Csak dugja el. Béla tíz kilométerről, szél ellen megérzi az italt. **/Kintről hatalmas csörömpölés/**

Kissné: Ez ő lesz. Mindig ilyen csendben jön.

Béla: **/55 év körüli férfi, kopott ruhában. Fején asiros, használt kalap. Álla borostás, meglehetősen csapzott. Látszik, há hogy bőven ivott, de mint rutinos részeges, azért jól áll a lábán/** Csukva volt az ajtó. Mit csináljak ? Szervusz ! **/A szomszédasszony felé/** Keziticsókolom. Üljön már le minálunk !

Kissné: Minálunk ?

Béla: Szóval nálad.

Tóthné: Ne haragudjon, de hogy néz ki maga ?

- Béla: Miért, szépasszony ?
- Tóthné: És a ruha. És mikor beretváltkozott utoljára ?
- Béla: Március tizenötödikén. Minden nemzeti Ünnepen megberetváltkozom. És ha a ruhám ellen van kifogása, akkor csináltasson nekem egy másikat ! Mit képzelsz maga ? Én egy egyszerű munkásember vagyok. Nem valami flancos gavallér az eszpresszókból ! Nézze meg ezt a két munkáskezet ! Milyen ?
- Tóthné: Fiaszkos !
- Béla: Hallja, ne gúnyolódjon a dolgozóval, mert azt nem tűröm ! Hát itt nálunk a fizikai dolgozóknak már sohasem lesz becsülete ? Vegye tudomásul, hogy nálunk proletárdiktatura van.
- Tóthné: De nem a lumpen-proletárdiktatura.
- Kissné: Ó, csak beszélgessenek ilyen kedvesen. Én addig készítetek egy jó kis teát.
- Tóthné: Hová megy ? Engem ne hagyjon kettesben ezzel az emberrel !
- Béla: Gőse féljen ! Magánál százszor szebb asszonyok tettek már nekem tisztességtelen ajánlatot.
- Tóthné: Nahát ! Én megyek. Maga... maga... dolgozó !
/dühösen el/
- Kissné: Már megint nem bírsz magaddal ? Miért jöttél ? Mit akarsz ? Volt egy boldog évem, amikor nem láttalak.
- Béla: Sári, beszélni akarok veled.
- Kissné: Tessék. Hallgatom.

Kissné: Bessélj. Hallgatom.

Béla: /ssebében keresgél, cigarettára gyujt/ Jél
élsz ?

Kissné: Remekül.

Béla: Csakngyan nem hiányzom neked egy kicsit ?

Kissné: Cseppet sem.

Béla: Furcsa. Tényleg semmit sem jelentek már ?

Kissné: Tévedsz. Ha távol vagy, még örülni is tudok
neked.

Béla: Mama, én megváltoztam.

Kissné: Egyébként mi ujság ?

Béla: Ne izélj ! Tudod, ez alatt az év alatt volt
idém gondolkozni.

Kissné: Últél ?

Béla: Sári, mit képzelsz ? Sok mindent mondhatsz rám.
Volt ugy is, hogy nem dolgoztam, de a rendőrség-
gel még soha nem volt bajom. Én tudom, mi a be-
csület.

Kissné: Ide figyelj Béla ! Magamra hagytál, amikor a
legnagyobb szükség lett volna keresőre. Egyedül
neveltem fel a gyereküket.

Béla: Nézd, Sári, tudtam, hogy te jobban értesz a ne-
veléshez. És tudtam, hogy így használok legtöb-
bet a gyerekeknek, ha nem sok vizet zavarok ide-
haza. Felnevelhetted úgy, hogy nem látta otthon
a rossz példát. Tudod, hogy azért én sohasem
féltam a melótól.

Kissné: Nem. A meló félt téled.

Béla: Alkalmi munkából éltem. Azt is kell valakinek

- /Béla:/ csinálni.
- Kissné: Még ha csináltad volna. A mult rendszerben, 1940-ben azt mondtad: Ezeknek melózzak ? Most meg azt mondod: Ezeknek melóznék, de azért nem kell elsietni.
- Béla: Mégis eltöltöttél velem egy jó pár évet.
- Kissné: Mert bolondok az asszonyok.
- Béla: Talán az a baj, hogy már nem vagyok szép ?
/Zsebtükörben nézi magát/
- Kissné: Még most is szép vagy, Béla.
- Béla: /megkönnyebbülten/ Hálistennek. Fiatal voltam. Persze, hogy elkövettem egypár bolondságot.
- Kissné: Te ötven év óta hivatkozol arra, hogy fiatal vagy és meggondolatlan.
- Béla: Megváltoztam, Sári ! Az apámra esküszöm !
- Kissné: Ugy tudom, hogy talált gyerek voltál.
- Béla: Na igen. Mondok valamit. Én vissza akarom állítani veled a közös hástartást. /Feláll, meghajol/ Engedd meg, hogy tisztelettel megkérjem a kezed !
- Kissné: Én nem is tudom, mit mondjak. Olyan váratlanul ért ez az egész. Na, tűnj el, Béla !
- Béla: Sári, ugy élek, mint egy kivert kutya.
- Kissné: Fordulj az állatvédő egyesülethez ! Teljesen bolodnak nézel ?
- Béla: Értsd meg, nekem komolyak a szándékaim. Tessék.
/Pénztárcájába nyul, pénzt tesz az asztalra/
- Kissné: Mit akarsz ezzel a harminc forinttal ?

- Béla: Ideköltözöm. Vásárolj be a szükséges dolgokat !
- Kissné: Beteg vagy. Menj az orvoshoz !
- Béla: Bocsáss meg, de mégis csak én vagyok a gyereked apja.
- Kissné: Most utólag köszönöm a fáradozásod. Talán menjek el a templomba, tartanak hálaadó istentiszteletet, amiért voltál olyan kegyes... Ide figyelj, Béla ! Fel akartál jönni. Azt mondtam, gyere fel ! Akarsz egy uzsonnát, készítek neked egy uzsonnát. Társalogni akartál velem, tessék, társalogtunk. Mit akarsz még ?
- Béla: Én nem mondom, hogy rögtön házasodjunk össze. Előbb udvarolni akarok neked, mint régen. Nem lehet, hogy már mindent elfelejtettél.
- Kissné: Sajnos, nem. Sok mindenre emlékszem. Mikor Árpáddal úgy voltam és már rosszul lettem, leszaladtál, hogy taxit hozol, azzal menjek a kórházba. Akkor láttalak viszont, mikor Árpádnak már megjelent az első tejfoga.
- Béla: Ilyenkor minden apa izgatott. Lementem, ittam egy fröccsöt, hogy bátor legyek. Dehát ilyenkor úgy szalad az idő. Észre sem vettem és már eltelt egy év.
- Kissné: Béla, nagyon örültem neked, de megint jóidőre kibeszélgettük magunkat. Boldog voltam, hogy láttalak. Kivánok neked az életben még sok hosszulépést ! Szervusz !
- Béla: Kidobsz, Sári ?

Kissné: Holgom van.

Béla: Nem megyek.

Kissné: Miért nem, ha szabad kérdeznem ?

Béla: Mert nem. Miába titkolód, azt hiszed, nem látom. Jólesik, hogy nem feledkeztem meg rólad. Csak büszke vagy, Mári. Egy szavamba kerül, s itt maradok. Megint együtt leszünk. Na, mit mondsz ?

Kissné: Neked nem feleség kell, hanem ivópartner. Erre én nem vagyok alkalmas.

Béla: Mári, hozom a bőröndömet.

Kissné: Itt nincsen semmiféle csomagmegőrző ! Menjél már, az ég szerelmére !

Béla: Engem nem kell kidobni ! Vagyok olyan büszke, hogy magamtól is itt maradok.

Kissné: Idefigyelj ! /Csengetés/ Ez ki lehet ? /Kimegy ajtót nyitni, majd vissza/ Csak estére vártam, Géza.

Nagy: /jólöltözött, ötven körüli férfi/ Jó napot !

Kissné: Foglaljon helyet, Géza !

Nagy: Köszönöm, csak egy percre jöttem. Erre jártam, gondoltam, felnézek.

Béla: Na, üljön le már, Géza ! Ha mondják. Csak nem viszi el az álmunkat ! Mit kéreti magát ?

Kissné: Bngedjék meg, a volt férjem.

Béla: Örvendek.

Kissné: A jövődöbelim.

Nagy: Tartom szerencsémnek. /mind a hárman leülnek.

Hosszabb ideig kinos csend./

Béla: Maga mivel foglalkozik ?

Nagy: Asztalos vagyok, kérem.

Béla: Maszek ?

Nagy: Nem, állami.

Béla: Egy egyszerű állami asztalos. Uram, komolyan gondolja ezt a házasságot ? Tudja maga, mi az, egy nőt eltartani ?

Kissné: És te tudod ?

Béla: Én sem. Férjhez akarsz menni ? Rendben van. Szóval azért voltál ilyen rideg ? Most veszem észre, még a hajad sem úgy fésülöd, ahogy én szerettem. Szóval ez a frizura már magának készült, Géza.

Kissné: Azt hiszem, ez most nem tartozik ide.

Béla: De igenis ide tartozik. Én ebbe a házasságba egyelőre nem egyezem bele !

Kissné: Micsoda ? Te megbolondultál, Béla !

Béla: Látja, asztalos ur, később már magával is így beszélne.

Nagy: Bocsánat, tulajdonképpen mit akar Ön ? Én egy esztendeje ismerem Sáriát. Természetesen elmondta, hogy volt egy férje, de elváltak.

Béla: Vegye tudomásul, hogy az én hibából mondták ki a választ !

Nagy: De miért olyan büszke erre ?

Béla: Mert én legalább ebben egyenes vagyok. Olvasza el az apróhíradásokat ! Önhibáján kívül

- Béla:** elvált férfi megnősülne. Nézze, én ittan, nem adtam haza a pénzt, elhanyagoltam a családomat. Igaza van Sárinak, ha már nem szerelmes belém. De tudja-e, Géza, hogy nemcsak Sárika kezét kapná meg, hanem egyszerre szóletne egy huszonnyolc éves fia is.
- Nagy:** Na és kérem? Majd veszek neki mackót, meg savanyu cukrot. Inádon a gyerekeket.
- Béla:** Tréfál? Ez nem tréfa. Idefigyeljen! A multkor kerestem a vállalatnál a gyereket, ahol dolgozik. Betagoáltatta magát. A saját édesapja előtt. A tulajdon fiam. Szégyell engem, az apját. Mondja meg őszintén: olyan ember vagyok én, akit szégyelni kell?
- Nagy:** Igen.
- Béla:** Na látja. Illetve... Én nem bánom, ha olyan nagy a szerelem, legyenek boldogok.
- Nagy:** Köszönöm. Én tudom, hogy mi az illem. Engedje meg, hogy tisztelettel megkérjem elvált felesége kezét.
- Kissné:** Jaj, olyan zavarban vagyok! Szóval, jövő hónapban esküszünk.
- Béla:** Rendszerben van, Sári. Egész jól megleszünk háromban.
- Nagy:** Mi az, kérem?
- Béla:** Esküdjetek meg nyugodtan! Attól én még ideköltözhetem. Meghuzom én magam kettőtök között.
- Nagy:** Nem bánom, de remélem nem horkol.

- Kissné: Na, ebből elég volt ! Fejezzük be ! Esküvő jövő hónapban. Géza ideköltözik hozzám.
- Nagy: Engedelmeivel.
- Béla: Vagy úgy ? Most már értem. Van, aki tíz évig gyűjt, fillért fillérre rak, hogy lakása legyen. És van, aki egyszerűen feleségül vesz egy lakással rendelkező asszonyt.
- Nagy: Talán özvegyasszonyt.
- Béla: Hogy érti ezt ?
- Nagy: Ha nem hagyja abba ezt a szöveget, én úgy megkapom a zakóját... /A zakó gallérját megragadja/
- Béla: /felugrik/ Tessék vigyázni ! Konfeksió !
- Kissné: Uraim, fejezzék be !
- Nagy: Ugy hiszem, az egyikünk itt felesleges.
- Béla: Az igaz. Balra a kijárat !
- Nagy: Maga... maga...
- Béla: Én ? Talán maga.
- Kissné: Kezvesein, csak nem fognak összeverekedni miattam ? Ó, hogy én ezt megérhettem ötven éves fejjel ! Tudjátok mit ? Majd kiszámolom, hogy kit választok. /Számolódsi, mint a gyerekek/ Lementem a pincébe, vaját csipegetni. Utánam jött édesanyám pofon veregetni. /Mondóka végig... di, dá, du, te vagy az a nagyszájú/ Nemülten látja, hogy a férjére esett az utolsó szótag. Ezért inkább kétszer az udvarlójára mutat/
- Béla: Köszönöm, néni. Nekem ennyi elég. Most már erő-

- /Béla:/** szakkal se maradnék ! Elmegyek. Most elmegyek.
- Kissné:** Jó.
- Béla:** Figyelmeztetek, hiába hívsz vissza, hiába könyörögsz, nekem is van önérzetem. /Már az ajtóban áll/ Szóltál ?
- Kissné:** Nem.
- Béla:** Furcsa. Magának pedig csak annyit mondok, nem szeretem az asztalosokat. Legyetek boldogok !
- /El/**
- Kissné:** Ne haragudjon, Géza !
- Nagy:** Miért, kezteséskolor ? Attól, hogy elváltak, még jó barátság lehet maguk között. Utóvégre csakugyan a gyermekének az apja. Komoly dologról szeretnék beszélni magával.
- Kissné:** Iszik egy kávét, Géza ?
- Nagy:** Kösz önöm, nem kérek. Tessék idefigyelni. Én nem vagyok egy mai gyerek.
- Kissné:** Ezt látom. Ami azt illeti, én sem.
- Nagy:** Tetszik tudni, én már sokat meséltem az életemről. Ahogy megismerkedtünk, már az is olyan romantikus volt.
- Kissné:** Igen. Hol is ismerkedtünk meg ? A Lukács-fürdőben, az íszap-pakolásnál.
- Nagy:** Igen. Ugyebár én nem járok lokálokba, mulatóhelyekre. A Lukácsba járok, mert az nagyon jót tesz a reumának. Tetszik látni, olyan furcsa ez. Azt mondják odafenn: ami jó és haladó, azt átvesszük a multból is. Kérem, nekem már a mult

Nagy: rendszerben reumám volt, de ez a rendszer is átvette. Kérdésem tisztelettel: mi jó és hasznos van egy reumában? Na jó, kérem, nem erről akartam beszélni. Rá szabad gyujtanom?

Kisné: Tessék csak.

Nagy: Most nem akarok. Csak jó tudni, hogy rágyujthatnék, ha akarnék. Mert ugyebár, ami tiltva van, az mindig jobban kell az embernek. Persze, ezt a bölcs dolgot nem én találtam ki. Mint mondtam, kérem szépen, nekem igen nehéz életem volt. Korán egyedül maradtam.

Kisné: Fiatalon elveszítette a szüleit.

Nagy: Nem. Hálstennek mindketten megélték a nyolcvan évet.

Kisné: Akkor miért mondja, hogy korán egyedül maradt?

Nagy: Mert, kérem szépen, a szüleim már reggel hatkor elmentek hazulról. Mint kisgyerek, féltem otthon egyedül. Elmentem csavarogni a városba. Sok mindent láttam gyerekfejjel.

Kisné: És mit látott?

Nagy: Mi emlékszik már arra, könyörgöm tisztelettel. De megismertem az életet. Azt mondtam: egy szakma van, aminek mindig meglesz a becsülete. Az asztaloság. Mert tessék csak nézni! Az emberiség egész életébe a bölcsőtől a koporsóig belecsúsz az asztalos. Megszületik ugyebár az a kis emberke. Az asztalos készíti neki a bölcsőt finom puhafából, hogy szép álma legyen a

/Nagy:/

kicsinek. Az egy más kérdés, kérem, hogy mire felnőnek, sokan úgy viselkednek, mintha kőbölcsőben ringatták volna őket.- De menjünk sorjában. Az iskolapadot is azasztalos készíti. Megint csak fából. Igaz, hogy ma már vannak iskolapadok bakelitből, meg mit tudom én, milyen műanyagból, de meg is nézheti azt az értelmiséget, ami ebből kinő! Astón ugye a butorok és főleg az asztalok. Mi csináljuk ugyebár a kerek asztalokat is, aminél a diplomáták tartják a kerekasztal-konferenciákat. Ha ezek az asztalok beszélni tudnának! Hajjaj! Mi csináljuk az ágyakat is, kérem tisztelettel. Állítólag már a Minisztertanács is foglalkozott ezzel a kérdéssel. Olyan ágyakat készítsen a butoripar, amely... Szóval, kicsi az ország lakossága, kérem tisztelettel. Na és, mi csináljuk a koporsót is. Ahhoz is kell a szakértelem. Hogy kényelmes legyen, hogy ne nyomja az ember derekát. Szép mesterség ez, keszteső-kolon. Az asztal, amit én csinállok, azt meg lehet nézni, kérem szépen. Nálam nincsen reklamáció. Egyiket sem fogom letagadni, hogy pardon, ez nem az én asztalom!

Kissné: Milyen szépen tud beszélni, Géza!

Nagy: Ezt örökölted a szülőktől, meg egy kiló füstöt szőlőből.

Kissné: Mondja, és hogyhogy ennyi ideig egyedül maradt?

- /Kissné:/** Én ismertem már egy pár asztalost, de majd mindegyiknek volt felesége.
- Nagy:** Kezicsókolom, úgy jött ki a lépés. Megmondom összintén, ahogy van. Félttem a nőktől.
- Kissné:** Félt ?
- Nagy:** De még mennyire.
- Kissné:** Na, nem kell félni. Látja, nem bántja a néni.
- Nagy :** Csókolom, magától nem. Olyan szép, szelíd szemei vannak.
- Kissné:** No, ne mondja !
- Nagy:** De mondom. Tudja, husz év se voltam. Beleszerettem egy lányba. Már kitűztük az esküvő napját, mikor elém állt és azt mondta: Nemso-kára hárman leszünk.
- Kissné:** Szégyellje magát ! Előleget vett fel.
- Nagy:** Hogy is mondjam, én már csak a részleteket fizethettem volna. Az előleget más vette fel. Hanyi év után persze az ember már erről is tréfálkozik, de akkor úgy éreztem, nem tudom elfelejteni. Ha hiszi, ha nem, ez tartott vissza később is, hogy megfésüljek. Meg valahogy nem volt társaságom. Tetozik tudni, mi az magányosan élni ?
- Kissné:** Én ne tudnám ? Csak egy férjes asszony tudhatja, mi az magányosnak lenni.
- Nagy:** Kezicsókolom, egyedül jártam az utcákat. Leültem a tereken. Olyan izigyen néztem a szerelmeseket, majd kiesett a szemem. Valahogy még-

/Nagy:/

sem volt erőm találni egy társat. Milyen magányos voltam ! Te jóisten ! Tudja, mit csináltam ? Tanácstag-gyűlésekre jártam, hogy beszélgethessek valakivel. Idegen gyárakba mentem termelési értekezletre. Gondolhatja, milyen bátran bíráltam a vezetőséket. Nekem nem ott volt a munkakönyvem. Egyszer a Városligetben egy teljes délután meséltem egy idős férfinak. Csak estefelé szólalt meg, hogy: Nye ponyemáj ! Ismeretlen embereket hívtam fel telefonon, hogy valakivel beszélgethessek. Tudja, miért hívják fel nálunk olyan sokan a telefonutákozót ? Niváncsiak ? Nem. Az emberek beszélgetni szeretnének valakivel. Tudja, Sárka, mikor a legrosszabb a magány ?

Kissné:

Tudom. Vasárnap. Mindenki felvessi a szebbik ruháját. Az emberek moziba mennek, sétálnak. Pattogatott kukoricát vesznek. Ilyenkor a legrosszabb egyedül. El tudja maga képzelni, hányan élnek le társatlanul az életüket ? És itt nemcsak az idősebbekről van szó. Maga nevetni fog, de én hiszek abban, hogy mindenkinek megvan a maga párja. Valahol. Lehet, hogy ott megy el melletted. Te botorsz a zöldségéhez kelkáposztáért, és már egy életre el is kerültétek egymást.

Nagy:

Milyen jó, hogy én nem mentem be kelkáposztáért. A jó ég tudja, hogy miért, az ember vala-

/Nagy:/ hogy ebben a modern világban még magányosabb, mint régen. A televízió odahozza az ember lakásába az egész világot. De amikor nekem nem kell az egész világ ! Csak egy valaki, egy társ. Ez a jó kifejezés. Kezét csókolom, a legtöbben nem szerelemből házasodnak, hanem az ember társas lény. Senki nem szereti egyedül leélni az életét. Tulajdonképpen a házasság egy társas cég.

Kissné: Olyan, mint régen a Nagy és Richner ?

Nagy: Olyan.

Tóthné: /be/ Óriási szenzáció ! Valami rendkívüli !

Kissné: Tóthné, mi történt ? Nyugodj on már meg !

Tóthné: /Nagy-hoz/ Jó napot kívánok ! Jön ! Most fordult be a kapun. Jön.

Kissné: De kicsoda jön ?

Tóthné: Pofozzon meg ! A fia.

Kissné: Az én fiam ?

Tóthné: Persze. Saját szememmel láttam. Ahogy kissállt az Opel-Rekordjából. Hallja, kicsoda sárga színű van !

Kissné: A fiának ?

Tóthné: Dehogyan. Az autójának.

Nagy: Na, én megyek.

Tóthné: Hová siet ? Ismerkedjenek össze ! Utóvégre maga lesz az apja. /Kissné-hez, halkán/ Hallja, szomszédasszony ! Egészen szép ember.

Kissné: A maga zsánere ?

- Tóthné: Ugyan már. Ne hozzon zavarba ! /el/
- Nagy: Kezitesókolom. Akkor én megyek.
- Kissné: Maradjon csak ! Miel ? Utóvégre nemsokára maga is a családuhoz tartozik.
- Nagy: Na igen, tisztelettel, de kérem, nekem még sohasem volt gyermekem. Aztán egyszerre születik egy huszonnyolc éves fiam.
- Kissné: Reméljük, nem lesz nehéz szülés.
- Nagy: Nem. De kérem tisztelettel... /csengetnek/
- Kissné: Mit szól, milyen szépen csenget ? /kinyeg,- majd vissza a fiával/
- Sándor: /elegáns, kinos pedantériával öltözött/ Csókolom, drága mama.
- Kissné: Isten hozott, édes fiam ! /Magához öleli/ Mutasd megad ! Sápát vagy. Eszel te rendesen ?
- Sándor: Igen, mama.
- Kissné: Jaj, flacskám ! És épp ilyenkor nincs itthon semmi. Iszol egy kis kanilla teát ?
- Sándor: Köszönöm, már uzsonnáztam.
- Kissné: Mi történt veled, Sándorkám ? Csak nincs valami baj ? Alig két éve, hogy nálam jártál és már megint itt vagy.
- Sándor: Gondoltam, feljövök.
- Kissné: Jól tette, canyikám. Csinálok neked egy jó keménymagos levest. Van itthon egy kis piritott zeculén.
- Sándor: Köszönöm. Cseppet sem vagyok éhes. /Nagyot nem/

Kissné: Jaj, de feledékeny vagyok ! A fiam, az apád.

Sándor: Tessék ?

Kissné: Egész megzavartál.

Nagy: Kérem tisztelettel, gondoltam, felnézek egy kicsit a mamához.

Kissné: Én magának nem vagyok mama.

Nagy: Könyörgöm. Bocsánat.

Kissné: Sanyikám, hát miért nem ülsz már le ? Biztosan elfáradtál odabenn. Mindig csak az a nagy hajtsza. Sanyikám, sok a munkád ?

Sándor: Van elég, mama.

Kissné: Mirek kell az a nagy hajtsza ? Aztán csak rá kell nőzni. Gírnee vagy, fiam. Keszél te rendszeren ? De ne hazudj !

Sándor: Mondtam már. Jött, bent a gyárban kiemelt koszt van.

Kissné: Tudom, fiam. Kiemelik belőle a zsirt meg a hust, aztán egyétek.

Nagy: Kérem tisztelettel, nálunk az asztalos-üzemben ettem egy olyan rekott krumplit...

Kissné: Hagyja most a krumplit, könyörgöm tisztelettel !

Nagy: Kérem tisztelettel.

Kissné: Sanyikám, én mindig vártalak. Tudtam, hogy egyszer csak el fogsz jönni. Mert est egy anya mindig megérzi. Gondoltam, hogyha nem jössz el az idén, akkor eljössz majd jövőre. Mert egy anya azt megérzi.

Nagy: Kérem tisztelettel, azért egy apa is... /za-

- /Nagy:/** varban/ Tessék mondani, nem rossz az íróasztala ? Szívesen megcsinálnám, mert tudom, hogy van az, kérem. Málunk mindenki ragaszkodik az íróasztalhoz.
- Kissné:** Köszönjük, de a fiam nagyon jól tartja magát a pozíciójában. Nincs szükségünk protekcióra.
- Nagy:** Csak ne legyen olyan büszke ! Protekcióra mindenkinek szüksége van. De könyörgöm tisztelettel, csak arra gondoltam, nem kell-e az asztalt egy kicsit cnyvegni, szelulni. Ugyanis én asztalos vagyok.
- Sándor:** Ha lesz valami munka, majd értesíten.
- Nagy:** Nem úgy gondoltam. De azt hiszem, hogy zavarok.
- Sándor:** Szó sincs róla.
- Kissné:** Valán egy kicsit. Ne haragudjon, hívjon fel Holnap telefonon.
- Nagy:** /kicsit sértődötten/ Holnap ? Egy pillanat. /noteszt nézi/ Holnap, sajnos, rérek. Fel fogom hívni. Csókolom a kezét. /kezet csókol.-
- Sándorhoz:/** Jó napot ! /az ajtóból visszafordul/ Szervusz, fiam ! /el/
- Sándor:** Ez megbolondult !
- Kissné:** Több tisztelettel ! Ha csak a korát nézed. Hiszen az apád lehetne. Fiaccskás, olyan boldog vagyok. /átüleli Sándort/
- Sándor:** He, mama. Összeköcsölsz. Most miért nézel ?
- Kissné:** Hát mesélj ! De úgy oszd be az időt, hogy még a fényképészhez is elröhessünk.

- Sándor: Fényképészhez ? Miért ?
- Kissné: Csináltatok rólad egy új fotográfiát. Megint nem jössz két évig, legalább a fényképed néze-
hezem.
- Sándor: Ugyan mama. Különbözik sincs jó fényképarcom.
- Kissné: Sanyikám. /zsebkendőt vesz elő. Kicsit szipog/
Sándor: Mit csinálsz, na ? Nem szabad !
- Kissné: Két év.
- Sándor: Tudod, hogy rengeteg kötelezettségem van. Az
én társadalmi állásom nem engedi meg...
- Kissné: ... hogy egy kicsit az anyáddal is törődj. Ne-
sze, fujd ki az orrod ! /nyújtja a zsebkendőt/
Sándor: Köszönöm. Nem kell.
- Kissné: Társadalmi állás. Közélet. Az anyáddal is fog-
lalkoznod kell néha. Fiam, tekintsd ezt párt-
munkának !
- Sándor: Értse meg, hogy... Én igazán... Hoztam vala-
mit neked. /zsebéből egy csomagocskát vesz
elő/ Tessék.
- Kissné: Ó, mi ez ?
- Sándor: Savanyu cukor.
- Kissné: Töltött ?
- Sándor: Igen.
- Kissné: Azt nagyon szeretem. /bekap egy szemet/ Tény-
leg töltött ! Jaj, fiam, miért vered magad
költéségen !
- Sándor: /szerényen/ Nem olyan nagy dolog. Hidd el, hogy
te is nagyon hiányzol nekem. Tudod, hogy mindig

- /Sándor:/ olyan anyás voltam. /megsókolja/
Kissné: Na, gyere ide !
Sándor: Hova ?
Kissné: Ide, az ölembe !
Sándor: Micsoda ?
Kissné: Gyere már ide ! Olyan régen nem ringattalak.
Sándor: De nyolevankét kiló vagyok.
Kissné: Na és ? Sok mindent elbir egy anya.
Sándor: De mama, ez mégis csak furcsa.
Kissné: Gyere ! /Sándor az ölébe ül, Kissné énekel/
Jöjj, gyermekem, ó, aludj már, alszik a sok
kis madár... /dal végig/ Elaludtál ?
Sándor: Nem.
Kissné: Na, most már tényleg egy kicsit nehéz vagy.
Sándor: /leszáll, cigarettára gyújt. Körbejár, nézegeti
a kopott butorekat/ Tulajdonképpen elég szépen
élsz.
Kissné: Le ne kopogjam.
Sándor: Nem mondom, hogy nem tudnék néha egy kis pénzt
is adni, de ismerlek, mama. Neked a munka a
mindened. Ezért vagy a szövetkezetben beolgo-
zó. Igen, ez a munkatherápia. Ha nem tennél-
vennél mindig valamit, megöregedtél volna. Így
meg huss évvel fiatalabb vagy, mint én.
Kissné: De azért tegezhetlek, ugye ?
Sándor: Ez a másik. Az az aranyos jókedved.
Kissné: Ne hízelegj ! Büszke vagyok rád. Ilyen apa mel-
lett is felneveltelek, kiiskoláztattalak. Lett

- /Kissné:/** belőled valaki. Főosztályvezető.
- Sándor:** Látod, mama, éppen erről akarok veled beszélni.
- Kissné:** Jaj, csak nincs valami baj? Megfúrtak az átkozottak! Tudtam, tudtam. Nem baj. Annyi baj legyen. Kevesebb lesz a gondod, több a szabadidőd. Gyakrabban fogunk találkozni, nem igaz? Van egy kis spórolt pénzem. Megleszünk, ne félj! Miért kell mindenkinek főosztályvezetőnek lenni? Van neked becsületes szakmád is, nem igaz? Ugyis ez választott el tőlem, az a magas, francos beosztásod. Minden másképp lesz, Sanyikám. Én is egy kicsit összébb húzom magam. Mondd csak, minek kell minden áldott nap reggelizni? Aztán csodálkoznak, hogy annyi a gyomorbeteg. Örülök, igen, örülök, hogy így történt. El is megyek vasárnap a templomba és hálát adok a jóistennek.
- Sándor:** Mama! A templomba?
- Kissné:** Miért? Én pártonkívüli vagyok. Azt hiszed, csak a párttagoknak tartják fenn a templomokat?
- Sándor:** De értsd meg...
- Kissné:** Ne törődj semmivel! Tudod, hogy rám mindig számíthatsz. És azt a szép autót is vissza kell adnod? Add vissza nekik! Legyenek boldogok! Te pedig, mint a többi ember, majd biciklin építed a szocializmust.
- Sándor:** Hadd mondjam végig! Pontosan arról van szó,

/Sándor:/ hogy trösztösítik a vállalatot. A miniszter kö-
szölte velem, hogy valószínűleg engem neveznek
ki az egész tröszt vezetőjének.

Kissné: Feljebb buktál, fiam! Tudtam, tudtam. Egy anya
est megérsi. Mondd és mennyi lesz ott a fise-
tésed? Már csak azért, háad tudjam, mekkora
az az összeg, amiből szintén nem adsz nekem
egy fillért sem.

Sándor: Ez még bizonytalan.

Kissné: Jól van, drága gyermekem. Mondtam, hogy nekem
nem kell semmi, csak néha láthassalak.

Sándor: Maaa, most, hogy est elmondtam, még valamit
szeretnék mondani.

Kissné: Mondd csak, ha már benne vagyunk.

Sándor: Megnősülök.

Kissné: Megnősülsz? Ilyen fiatalon? Még várhattál
volna egy pár évet. De hát te tudod. És kit
vesszel el?

Sándor: Egy nőt.

Kissné: Nagy kő esett le a szívedről. Azt hittem, egy
férfit.

Sándor: Gyönyörű! Ha látnád a két szemét, az orrát,
a fülét.

Kissné: Ne csinálj most nekem teljes leltárt! ~~xxxxxx~~
~~xxx~~ Sanyikám, ha te boldog vagy, akkor én is.
És mikor láthatom a kislányt?

Sándor: Talán majd a jövő héten.

Kissné: Ennyi meglepetés egyszerre! Persze, két év

/Kissné:/ alatt sok minden történik.

Sándor: Mama, én szeretnék valamit mondani tulajdonképpen.

Kissné: Még most jön csak a tulajdonképpen ?

Sándor: Én megnősülök.

Kissné: Hallottam. Azt hiszed, süket vagyok ?!

Sándor: Na és... hogy is mondjam... Ha egy férfi megnősül, a házassághoz szüksége van valamire.

Kissné: Jesszusom ! És az neked hiányzik ?

Sándor: Látom, nem értesz.

Kissné: Nem nagyon.

Sándor: Pedig egyszerű. Én Olga néninél lakom, Magda pedig albérletben. Ilyen körülmények között nem házasodhatok. Arra gondoltunk...

Kissné: Gondoltunk ?

Sándor: Gondoltam. Szóval, mama, te cserélnél Magdával.

Kissné: Engem veszel el feleségül ?

Sándor: Ugyan, mama. Te átiratod ránk a lakásod és a Magda helyébe költözöl albérletbe. Egyszerű, nem ?

Kissné: Egyszerű. Most menjek, vagy még az éjjel itt aludhatok ?

Sándor: Aludjál csak ! Meg szeretném magyarázni. Az egy nagyon jó kis albérlet. Utóára néző ablak. Ott senki sem zavar majd. A főbérlő is nagyon barátságos. Igazán jól fogod érezni magad. Mi is majd többször meglátogatunk. Tudod, én jelenleg a Balatonnál építtetek egy kis nyaralót.

/Sándor:/ Est is, meg az új lakás költségeit nem tudom vállalni. Est megértheted.

Kissné: Megértem.

Sándor: Tudtan, drága jó mama. Imádlak. /megcsókolja/
Szóval mikor intézhetjük el a formáságokat ?
Az átírást. Neked semmi problémád nem lesz.
Mindent én intézek. Tőled csak egy aláírást
kapok és kész.

Kissné: És kész.

Sándor: Szóval mikor költözöl abba a remek kis albér-
letbe ? A csomagszállításról is természetesen
én gondoskodom.

Kissné: Ne fáradj, fiam, mert nem költözöm.

Sándor: Nem ?

Kissné: Nem.

Sándor: Nem értem. Bocsáss meg, de miért ? Egyedül
vagy, minek neked ekkora szoba ? Télen alig
tudod átfűteni.

Kissné: Megszoktam a hideget.

Sándor: Ne haragudj, de ezt nem vártam tőled, mama.
Világosan elmondtam, miről van szó. Ismerek
egy lányt, szeretem. Ő is szeret. Megkértem
a kezét. Jövő hónapban esküszünk, de nincs
lakásunk. Talán úgy gondolod, hogy fizessünk
lelépést. Mondd meg, hogy mit kérsz. Ha bírja
a pénztárcám, kifizetem.

Kissné: Tartsd meg a pénzed ! Én ebből a lakásból nem
költözöm el ! Olyan régen élek itt. Megszoktam.

/Kissné:/ Tudod, hogy megszokhat az ember egy ilyen lakást ? Ha éjszaka nem hallok, hogy a konyhában csöpög a víz, nem tudok elaludni. Csak valami csavart kellett volna meghuzni a vízcsapen.-
Tíz esztendeje kértem, hogy csinálják meg. Nem jöttek. Most már nem is engedném, hogy megcsinálják. Platty, platty, platty, platty. Olyan jól elálmosodik tőle az ember. Megszoktam az ébresztőt is. Minden reggel hat órakor halálpontosan arra ébredek: Dezső, a ménkü csapjon beléd ! Ilyenkor kell hazajönni ? Akkor még tudom, hogy lustálkodhatok tíz percet. Mert pontosan hat óra tizkor kezdenek verekedni. Akkor felkelek és felkopogok, hogy: Hé, osendesebben vigadjanak ! Mire elkészítem a reggelit, odafent már osend van. Már helyére rakták az elsősegélynyújtó csomagot és másnap reggel hatig egy szavukat nem lehet hallani. Ezt is megszoktam. Ki garantálja est nekem, ha máshová költözöm ? Nem, fiam, annyi rossz emlék fűz ehhez a lakáshoz. Az ember egy bizonyos idő után a rossz emlékeihez is ragaszkodik. Én itt voltam fiatal és itt akarok megint fiatal lenni.

Sándor: Soha nem tudtam, hogy ilyen jó üzleti érzéked van. Feljebb akarsz erőfolni a lakás árát ? Rendben van ! Tessék ! De mondd meg végre, hogy mit fizessék neked. Nekem is vannak idegeim.

Kissné: Idegeid ? Na jó. Idefigyelj, te kakás !

Sándor: De mama, meghallhatják.

Kissné: Remélem is, hogy hallgatózik a szomszédom.

Sándor: Egyszerűen elfeledkezel az emberi méltóságról.

Kissné: Te beszélsz méltóságról? Két évig azt sem tudtad, mi van velem. Éled a világod. Elegánsan, piperkőcen öltözik az osztályvezető ur. A legújabb londoni divat szerint angol uriszabó csinálja az öltönyöd. Aztán ebben a ruhában mész az értekezletre szidni a Nyugatot. Dehát ez hagyján. Csak azért fáradtál ide, mert a lakás kellene. Hát nem adom, érted. Nem adom! Nekünk is szükségünk van rá.

Sándor: Mi az, hogy nekünk?

Kissné: Nekem és a jövődöbelimnek. Vedd tudomásul, hogy férjhez megyek! És ha nagyon bosszantasz, még gyerekünk is lesz!

Sándor: Gyereked is lesz?

Kissné: Miért? Nem fogadhatok valakit örökbe? Ha az ember a vérszerinti gyerekétől ennyit várhat, akkor többet igazán csak egy idegentől kaphatok. Igenis. Ki tilthatja meg nekem, hogy örökbe fogadjak valakit?

Sándor: Megbocsáss, de a te korodban ez igazán nevetséges.

Kissné: Hol van az megírva, hogy nekem most már egyedül kell leélnem az egész életem? Van erre paragrafus? Szeretnek és én is szeretem őt.

Sándor: /gúnyosan/ És ki a véglegény, ha szabad kérdezni?

Kissné: Már ismered. Az előbb mutattam be.

Sándor: Az asztalos ur ?

Kissné: Igen. Ha tudni akarod, nagyon szép szakma. Kis-
lány korom óta tetszettek nekem az asztalosok.
Más iskoláslányok a filmszínészek képeit gyűj-
tögetik, a Roger Moore-t meg a Jean Marais-t.
Az én párnám alatt mindig ott volt a Stepper
Alajos fényképe. Szép, nagydarab asztalos volt.
És mindig olyan jó bükkfa illata volt. Dehát
másképp hozta a sors. És most végre itt van az
én asztalosom ! Mit gondolsz, esküdhetek fehér-
ben ?

Sándor: Nem tudom. Elment a kedvem mindentől. Én ugy
szánítottam erre a szobakonyhára.

Kissné: Majd egy kicsit később épited fel a nyaralód.

Sándor: Nagyon jó. A Balaton mellett évről-évre emel-
kednek a telekárak. Most még rongyos nyolcvan-
ezerért vehetnék ingatlant.

Kissné: Irigylem a gondjaidat, fiam. Rongyos nyolcvan-
ezer. Volt idő, mikor nekem nem volt idehaza
rongyos nyolc forintom. Igaz, hogy ingatlant
nem vehettem volna belőle, de két kiló kenyeret,
azt igen.

Sándor: /Tíz forintot tesz az asztalra/ A vendégem vagy.

Kissné: Szégyellő magad ! Hogy valakiben ennyire ne le-
gyen egy kis melegség, egy kis szív. Nem rám
útsz, az biztos. Kiköpött apád vagy !

Sándor: Köszönöm a megtisztelő összehasonlítást. Szóval

/Sándor:/ ez az utolsó szavad ?

Kissné: Nem. Még valami. Most szépen elmész és mire legközelebb találkozunk, új mamát kapsz. Elég volt a réginődi, gügyögő mamákból ! Huszonnyolc éves korodban is azt néstem: kifujtad az orrod rendszeren ? Vigyázz, ne verekedj azokkal a haszontalan, osintalan minisztériumi emberekkel ! Összedöntötték a homokvárad ? Majd adok én neked ! Tessék tudomásul venni, hogy az én gyermekem a legjobb, a legszebb, a leghaladóbb, a legsocialistább. Megenni a tejbepapit, aztán egy-kettőre be az ágyba, mert az a szeksz bomba már türelmetlenül vár. Így ni ! A mama nagyon szeret téged, akár a majmot, úgy szereti a fiát. Hadd adjak puszit az én Sándoromnak ! A mama akkor is szeret, ha belerugsz. Ugyebár, egy kicsit pajkos a gyerek. Még csak huszonnyolc éves. Majd megkomolyodik. Egy anya azért csak anya. Ne félj ! Széltől, vihartól megvédelek. Kényeztetlek. Sanyikám, voltál már pisilni ?

Sándor: Miért csinálod ezt a cirkuszt ? Ha nem adod a lakást, rendben van. Nem kényszeríthetlek, legfeljebb többet fogok gürcölni. Törődss is te vele. Az a fő, hogy meglegyen a te kényelmed. Önző vagy !

Kissné: Önző !

Sándor: A menyasszonyomnak is már biztosra mondtam. De hát mindegy. Az ember csalódhat is. Néha a saját

/Sándor:/ anyjában. Majd kiheverem. Na, itt is eleget voltam ! Van még valami mondanivalód ?

Kissné: Csak annyi: nem fog eltelni megint két esztendő, amíg újra látlak. Hamarosan eljössz hozzám és bocsánatot kérsz tőlem. Mert én embert csinálok belőled. Megártott neked az a ménkü nagy pozíció. Ha ez a baj, én segítek neked. Egyestessük az órákat ! Mennyi van nálad ?

Sándor: Félhét mult tíz perccel.

Kissné: Nálad öt perc múlva lesz háromnegyedhét. Mához egy hétre, esütörtökön este bekopogsz hozzám. És én beengedlek. És azt fogom mondani: Ez az én fiam ! Aki a multkor nálam járt, az valami idegen alak volt. Egy járókelő, aki idetévedt az utcáról. Miről lehet beszélgetni egy idegennel ? Pár udvarias mondat és kész. Jól van ? Köszönöm, jól. És maga ? En is megvagyok. Mit szól az időjáráshoz ?

Sándor: Hideg van. Megyek.

Kissné: Ó, ilyen hamar. Hová siet ? Tessék csak maradni. Ne vigye el az álmomat !

Sándor: Mindent köszönök. Szervusz. /Indul/

Kissné: Majd legközelebb bővebben beszélgetünk. Less miről beszélgetnünk. Maga még nem ismer engem. /Sándor közben elment. Kintről becsapódik az ajtó./ Sanyikám. /Tárcsás/ Halló ! A miniszter elvtárssal szeretnék beszélni. Fontos államérendek. A fiáról van szó !

II. felvonás

/Szín: mint az első felvonásban. Telefon csenget. Tóthné besiet./

Tóthné: Halló ! Tessék. Kivel beszélek ? Maga az ? Mit akar már megint ? Várjon, lehívom az Esztikét. Nem áll szóba magával ? Azt elhiszem. Maga mondta: ami szép volt, szép volt,- ami elmúlt, elmúlt. Meggondolta magát ? Most aztán törí a nyavalya, mi ? Egy ilyen rendes kislányt csak úgy faképnél hagyni ! Hallja, most ne bógjön nekem, mert nem tudom, mit csinálok ! Tujja ki az orrát ! Így ni ! Na, csak trombitáljon ! Szép kis figura. A multkor még azt mondta: semmi értelme az egésznek. Ha majd Eszti lent jár Zalaegersze- gen, hagyja Béláéknál a körömollót. Hát otthagya az ollót. Most mégsem lesz boldog ? Jó mulatást ! Most mit akar tulajdonképpen ? Az Eszti- ke nem áll szóba magával. Én pedig foglalt va- gyok. Beszéljek a lelkére ? Győzzem meg, hogy mégis maga az igazi ? Csodálkozna, ha azt monda- nám, hogy az Esztikének azóta már új udvarlója van ? Igenis. Ha tudni akarja. Egy hatvanhárom éves gázóraleolvasó. Miért ? Nagyon szép szak- ma. És a férfinak egy szép családi háza van pesterzsébeten. És milyen gavallér ember ! Min- den nap virágot hoz Esztikének, meg disznósaj- tot. Mert háztájija is van. Saját sertéssel.-

/Tóthné:/ Szóval, remek parti. Hogy Eszti husz éves, a vőlegény meg hatvanhárom? Mit számít az? Negyven év múlva már az Eszti is hatvan lesz. Majd szépen hozzáöregszik a férjéhez. Esténként ülnek majd a kandalló mellett és tejbegrizt vacsoráznak. Az nagyon egészséges. A férfi majd a katonaemlényeit meséli. A szerelem? Nagy ügy. Vegye tudomásul, hogy az én anyámnak már három felnőtt gyereke volt, mikor először csókolta meg a férjét. Szóval egész jól meglesznek szerelem nélkül is. Igen, majd szép csendesen, nyugodtan éldegélnek Pesterzsébeten. Halló! Mit csinál? Halló! Ne bolondozzon, fiatalember! Mindenre el van szánva? Tessz le azt a kötelet! Hallja, én kiverem a kezéből! Mafla jószág! Hát elhitte? Az Eszti panaszkodott magáról. Mi az, hogy ragaszkodik. Az nem kifejezés. Hetek óta nem eszik az a szegény lány. úgy lefogyott, hogy az orvos szerint kénytelenek lesznek alulról táplálni. Ne, csak meg akartam ijeszteni. Beszélék az Esztikével! Mikor akar találkozni vele? Ma nyolckor a sarki cukrászdában. Nem lehetne inkább félkilenckor? Mert a nyolc óra nekem nem jó. Akkor még mosogatom a vacsoradényeket. Micsoda? Természetesen. Én is ott leszek a randevun. Előttem fogják kitűzni az esküvő ástumát. Eleget udvarolgatott, meg meggyás. Még valamit! Nekem mind-

/Tóthné:/ egy, hogy melyik nap esküsznek, de ne szerdán, mert akkor Alsódabasra utazom. Csacsi fiatalok! Én is hogy készülődtem az esküvőmre! Mintha tegnap lett volna. Pedig tegnapelőtt volt. Szóval félkilenckor a sarki cukiban. De pénz legyen magánál, mert imádom a cukrászsüteményt. Jónapot. **/Leteszi a kagylót/** Na, ezt elintéztem.

/Kintről csengetés/ Jövök már!

/Kimegy, majd vissza jólöltözött, középkorú férfival/ Tessék csak helyet foglalni. Mindjárt itthon lesz a szomszédasszony. Csak leszaladt egy kis Ella-krumpliért. Mit szól, milyen ára van idén az Ella-krumplinak?

Férfi: Ez igaz. De hát a kereslet és a kínálat szabja meg az árakat.

Tóthné: De szépen tetszett mondani. Tanult ember, az látszik. Ha meg nem sértem, mi a foglalkozása?

Férfi: Miniszter vagyok.

Tóthné: Istenkém, egyik szakma olyan, mint a másik. Az a fő, hogy dolgozzon az ember. Nem igaz? Hogy tetszett mondani? Miniszter? Jesszusom! Itt nálunk?

Miniszter: Kissnével van egy kis elintéznivalóm.

Tóthné: Talán Kissné is ráállt a politikára? De tessék már helyet foglalni. Ó, de örülök. Az ember nem mindennap beszélgethet miniszterrel. Nem haragszik, ha visszatérek az Ella-krumplira?

Miniszter: Halljuk csak ! Mi van az Ellával ?

Tóthné: Kérem szépen, én csak azt tudom, hogy a kofa a piacon egy kiló krumplin meg szeretne gazdagodni. Ha van ideje, nézze meg egyszer. Itt a szomszédban lakik egy zöldéséges. Minden reggel a saját Opel-Rekordján szállítja a Nagyvásártelepről a sellert, meg a petrezselymet.

Miniszter: Örökölhette is azt a kocsit.

Tóthné: Kitől, kérem ? Talált gyerek. De beszéljünk másról. Van nekem egy ismerősöm. Egy valódi grófnő.

Miniszter: Valódi ?

Tóthné: Száz százalékig. Tessék kitalálni, ez a grófnő mit csinál most ?

Miniszter: Résztvesz a termelőmunkában.

Tóthné: Hát nem éppen termelőmunkában. Már bocsánat, kimondom úgy, ahogy van. A grófnő vévés néni egy éjszakai mulatóban.

Miniszter: Egy grófnő ?

Tóthné: Egy grófnő.

Miniszter: Botrány.

Tóthné: A számból tetszett kivenni a szót.

Miniszter: Nagyon sajnálja ?

Tóthné: Irigylem, kérem. Mert micsoda dolog, hogy egy ilyen grófnő régen is jól élt, meg most is ? Ez kérem, egy protekciós beosztás. Egy éccakai lokálban a mosdó vezetője. Egy biztos egzisztencia. Miért nem kapta meg ezt az állást az unokanővérem ? Mert csak egy egyszerű szárma-

Tóthné: sásu asszony. És miért lehet egy grófnőből ma egy elsőosztályú vécé gebines vezetője ? Mert protekciója van, kérem. Helyesnek tartja ezt ?

Miniszter: Nem.

Tóthné: De beszéljünk másról !

Miniszter: Nem zavarja, hogy olyan bőbeszédű vagyok ?

Tóthné: Cséppet sem. Ezt tessék meghallgatni. Nálunk nincs férfi a házban, mert a férjem ugye nem számít. Ha eljön a tél, kezdődik a fűtési szezon. Mivel fűtünk ? Szénnel. Hol a szén ? A pincében. Ki hozza fel a szenet a pincéből ? - kérdelem én.

Miniszter: Én is kérdelem.

Tóthné: Ezért a problémáért a rendszer a felelős. Mert mi volt régen ? Tele voltunk munkanélkülivel. Csak lementem az utcára, aztán odaszóltam valakinek: Jó ember ! Felhosna vagy két zsák szenet a pincéből ? Jött, mint aki fõnyereményt nyert. Ma, ha nagy nehezen találok is valakit, feltételei vannak. Hány lépcsőfok van ? Csiga-lépcső-e, avagy egyenes ? Mert ha csiga, akkor hozzájön a gördület-pótlék. Azonkívül férjnél vagyok-e, özvegy, elvált, hajadon ? Mert ugyebár, ha szabad vagyok, akkor egy kis vacsora is kijár, fél liter borral. És ha én vagyok a zsánere, akkor ott marad éjszakára is. Mit szól ehhez ? És mindezt azért, hogy egy fél mássa szenet felhozzanak a lakásba. Megmondom szin-

/Tóthné:/ tén: ha nem lennék férjnél, eleget tennék a feltételeknek.

Miniszter: Értem. Majd intézkedünk. A vállalatoknál még mindig sok a felesleges adminisztrátor. Ezeket átképezzük szemes embernek.

Tóthné: Előre is köszönöm.

Miniszter: Kincs mit. **/Kintről csörömpölés/** Megjött Kissné ?

Tóthné: Sajnos, nem ő az. Sokkal rosszabb.

Béla: **/be/** Sárkám, itthon vagy ?

Tóthné: Maga az ? Sári nincs itthon. Jöjjön máskor !

Béla: Legyen nyugodt, máskor is jövök. De most is itt maradok. Megvárom Sárit.

Tóthné: Hát én... Miniszter ur, ne haragudjon, de oda-
ég a rántásom. É nagyon örültem a szerencsémnek. **/El/**

Béla: Pardon ! Megmondom: valamikor én is miniszter szerettem volna lenni.

Miniszter: Politikai ambíciói vannak ?

Béla: Nem. Csak azokon a fogadásokon olyan jókat lehet enni. Hát még inni ! Örülök, hogy kettesben maradtunk. Tessék mondani, lehet a miniszter kartárrsal bizalmasan beszélni ?

Miniszter: Próbálja meg.

Béla: Kérem szépen, én tudom jól, hogy szocializmust építünk. És részegen nem lehet szocializmust építeni. De egy kicsit szalonspiccesen ? Már bosszúság. Miért tetszenek olyan szigorúak lenni

/Béla: a szegény italos dolgosóhos ? Ez kegyetlenség !
Örülök, hogy egyszer személyesen is elmondhatom a miniszter karterának. Fel akartam én már keresni többször, de hát a titkárság nem engedett be Önhöz.

Miniszter: Milyen indokkal utasították el ?

Béla: Azt mondták, hogy ittas vagyok.

Miniszter: És ?

Béla: Sajnos, igazuk volt. De hát magyar ember vagyok.

Miniszter: Mit akar ezzel mondani ?

Béla: Ki igyon, ha nem a magyar ?

Miniszter: Érdekes, hogy mindenki elsősorban az italboltban dicsekszik a magyar állampolgárságával.- Szerintem, ha bemegy egy angol vagy egy német, három nagyfröccs után már zalamegyei gyerek lesz belőle. Persze, szükség van az italboltokra. Mert mit jelent nek embernek az italbolt ? Kulturális központot. A legnemesebb kapcsolódás templomát, sarándokhelyet, ahová naponta többször is elsarándokolnak a hívők, hogy elhelyezzék szerény adományukat a pénztárnál, amiért cserébe egy blokkot kapnak.- Mennyi szépet és nemeset láthat itt, akinek értő szeme van ! A magyar nyelv kifejezőképessége. Mennyi zamatos, népi szólásmondást hallhat itt, akinek füle van hozzá ! Az emberi segítőkészség mennyi szép megnyilvánulását lehet

/Miniszter:/itt látni. Főleg fizetésnapokon ! Ilyenkor szelid tekintetű markecolók lépnek a mámoros magyar fiúk mellé és a zsebükbe nyulnak. Megszabadítják őket a pénzes borítéktól, hogy ne kelljen szegényeknek hazáig cipelniük ezt a terhet. A csendes, tiszta örömök helyett ez az italbolt.

Béla: /könnyesen/ A szívemből tetszett beszélni. A szemembe ment valami.

Miniszter: Várjon, majd segítek. /Zsebkendőjét vesz elő/

Béla: Köszönöm, már rendben van.

Miniszter: Mondja, és soha nem próbált leszokni az ivásról ? Nem gondolt arra, hogy mennyi szebb dolgra is költötte volna azt a pénzt ? Maga szerint eddig mennyit ivott össze ?

Béla: Egy pillanat ! Számolok. Ha a mai nyolc nagyfröccsöt is belekalkulálom, eddig megittam vagy huszezer liter bort.

Miniszter: Na, ugye. És ha most egyben megvolna ez a szép összeg ?

Béla: Jó lenne, az biztos.

Miniszter: Mit csinálna azzal a sok pénzzel ?

Béla: Elinnám. Nehogy azt tessék hinni, hogy nem volt meg bennem a szándék arra, hogy megváltozzam. Egy szép napon azt mondtam magamnak: Ide figyelj ! - Mert tegeződünk. - Elég volt ! Mert az, hogy az ember időnként megisszik egy pár pohárral, az természetes. Születésnapon, névnapon,

Béla: esküvőn, válóperen. Szóval örömnépeken. Ezzel szemben én, tetszik tudni, mikor a szavasás volt nálunk, és leadtam a voksomat, alig vártam, hogy az én jelöltem győzzön.

Miniszter: Ilyen sürgős volt ?

Béla: Igen. Mert szavasáskor szesztilalom van, és ha megvan a végeredmény, hamarabb kinyitják a kocsmákat. Hallott már ilyet ? Egy napig nem bírtam ki anélkül a vacak bor nélkül. Tessék mondani: mi jó van abban a vacak italban ?

Miniszter: Tőlem ne kérdezze. Én nem tudom.

Béla: Bocsánat, nem akartam megsérteni. Hogy folytassam, bennem meg volt az akarat, hogy leszokjam. Egy szép nap fogtam magam és elmentem az alkoholelvonó rendelésre. A kapuban azért még megálltam és feltettem magannak a kérdést: Te Béla, jól megfontoltad ezt a dolgot ? Ne rohanj a vesztedbe ! Fordulj vissza, míg nem késő ! Annyi sok minden van a világon az italon kívül ! Most hamarjában nem tudnám felsorolni, hogy micsoda, de biztos, hogy van.- Szóval, én újra ember akartam lenni, és bementem az alkoholelvonó rendelésre. Mit tetszik gondolni, mi történt ?

Miniszter: Nem tudom.

Béla: Az ápolónő azzal fogadott, hogy várnom kell, mert részeg a főorvos ur !

Miniszter: Magát üldözi a sors, barátom.

Béla: Sajnos. Ne tessék haragudni, ha untatom, de

/Béla:/ olyan jólesik egy kicsit elbeszélgetni, és olyan belevaló gyerekek tetszik lenni. De ha szabadna még egy-két problémát. Tul korán zárják nálunk az italboltokat.

Miniszter: Rugjon be tíz óra előtt, mint a többi rendes ember !

Béla: Ha szabadna még valamit. Itt lenne az ideje a fizetésrendezésnek !

Miniszter: Mit ért ezalatt ?

Béla: Bocsánat, de nem igazság, hogy az ivós embernek ugyanannyi a fizetése, mint az antialkoholistának. Kérem szépen, az egész ivótársadalom fel van háborodva, mert számoljunk csak. Aki nem iszik, szépen beosztja a fizetését. Ruházodik, telik a kosztra is. Szóval azért ki tud jönni abból a pénzből. De mennyivel többet költ az italos ember ! Ugy gondolom, egy bizonyos minimumot kellene biztosítani nekik borra, sörre, pálinkára. Akkor majd nem lesznek siró családanyák, hogy: Jaj, kérem, a férjem elitta a fizetését. Miből élünk meg a hónap végéig ?
Más szóval: az ivós embernek is van lelkiismerete. Dehát inni kell, ugyebár. Tessék odafönn megmondani: a fizetéseket úgy kell rendezni, hogy aki iszik, annak magasabb órabér jár ! Ez az igazság !

Miniszter: Tolmácsolni fogom. Van még valami kérése ?

Béla: Sajnos, van. Nagyobb megbecsülést kérünk a ma-

/Béla:/ gamfajtájuknak. El sem tetszik képzelni, milyen gyakran előfordul, hogy lenésik az embert. Hányszor hallom, mikor megyek az utcán, a hátam mögött rámkibálnak: "Pfüj, részeg!" Mit tetszik gondolni, ilyenkor mit gondol az ember? Ez megalázás. Ez nagyon fáj. Nekünk is van önértetünk.

Miniszter: Nem osodálok, ha önértetesek. Van mire büszkék legyenek.

Béla: Ezt tessék továbbítani, és nagyon örültem.

Miniszter: Én is. Tartom szerencsémnek.

Kissné: /Be, karján bevásárló-kosár/ Te vagy az, Béla? Mit akarsz már megint?

Béla: Majd elmondom, Sárrikám. Így is lekéstem már az öt óra huszas nagyfröccsömet. /El/

Kissné: Maga kicsoda? Ne mondjon semmit! Kitalálok. Valami nagy ur.

Miniszter: /mosolyogva/ Ahogy vesszük. Nos?

Kissné: Megvan. A Házkezelőség küldte. Végre! A vezetékek szerelő.

Miniszter: Annál azért kisebb a rangom.

Kissné: Hát akkor?

Miniszter: Hát akkor... Annyit elárulok, valami közöm van a kormányhoz.

Kissné: Megvan! Sofőr.

Miniszter: Majdnem eltalálta. Tulajdonképpen vezetéssel foglalkozom. Csak hát...

Kissné: Csak nem? Szüzanyám! A miniszter ur?

Miniszter: Engedelmével.

Kissné: Ne haragudjon rám. Erre igazán nem gondolhattam. De ahogy jobban megnézem, van így benne valami miniszteres. Talán így a szája körül, meg a szemem. Szép szemei vannak.

Miniszter: Köszönöm. Ennek igazán örülök.

Kissné: De hát tessék már helyet foglalni. Röstellem, de csak ilyen székeink vannak. Nem igazi miniszteri székek.

Miniszter: Higyje el, sokszor jobban esik ezen az ülés.

Kissné: Ha én ezt tudom, hát nem szaladtam volna. De hát tetszik tudni, az ember kimegy a piacra, aztán alkusszik. Itt husz fillér, ott harminc fillér. Tessék nézni, milyen szép sárgarépát kaptam!

Miniszter: Szép.

Kissné: Csinálok egy kis huslevest. Engedelmet, ez igazán nem érdekli a miniszter urat.

Miniszter: Denogynem. Imádom a huslevest. A feleségem grizgaluskával csinálja.

Kissné: Biztosan jól főz a kedves felesége. De azért kóstolja meg egyszer az én grizgaluskámat. Tessék megvárni. Ugy jó két óra múlva már tálalok.

Miniszter: Sajnos, nem várhatom meg. Az Országházba kell mennem.

Kissné: Hol kap ilyen jó huslevest az Országházban? Na de nem erőszakolom. Igazán ilyen meglepetést! Még most sem hiszem el. Egy valódi miniszter az én szobakonyhás lakásomban. Hadd tapogassam meg!

/Kissné:/ Még sohase fogtam meg egy valódi minisztert.
Meg tetszik engedni ?

Miniszter: Tessék csak.

Kissné: /megfogja a karját/ Van itt izom. Sokat tetszik verekedni ?

Miniszter: Hajjaj !

Kissné: Tessék mondani. Már bocsánat, ha megkérdem, csak ugy kíváncsiságból. Maguknak is jár munkaruha, meg szakszervezeti ülés ?

Miniszter: Nem jár.

Kissné: Hát miért nem harcolnak érte ? Nincs valaki ott, aki odacsap ? Már pedig elvtársak, ami jár, az jár !

Miniszter: Ilyen kemény asszony kellene oda. Az biztos elintézné.

Kissné: Kemény asszony. Ha tudná, milyen gyenge vagyok. Csak nem szabad mutatnom. Soha nem szabad mutatnom.

Miniszter: Na tessék ! Most meg elkomolyodott. Mire való ez, Kiss néni ? Szabad így szólitanom, hogy Kiss néni ?

Kissné: Szabad. De csak magának, miniszter ur. Én telefonáltam és azt kértem, hogy tessék engem fogadni. Azért is nagyon hálás lettem volna, ha a hivatalában fogad. Minek köszönhetem, hogy személyesen fáradt hozzám ?

Miniszter: Talán azért, mert annak idején az én anyám is ilyen volt, mint Kiss néni. A hangja is ugy

Miniszter: / hasonlított a telefonban. A mama is mit meg nem tett volna értem. Mikor végre én is adhattam volna neki valamit, már nem lehetett.

Kisné: Ó, édes fiam. Miniszter ur, szólíthatom így ?

Miniszter: Igen, de csak maga, Kiss néni.

Kisné: Köszönöm, miniszter elv... fiam.

Miniszter: Sokszor gondolkodtam már azon, törvényjavaslatot kellene benyújtani az országgyűlés elé.- Minden gyerek, aki elhanyagolja a szüleit, öt-től tiz évig terjedhető fegyházzal büntetendő. De aztán eszembe jutott: hol van nekünk ennyi börtönünk ? És egyáltalán, rendeletben kötelezni valakit arra, hogy egy kis szeretetet adjon ! Persze, ez abszurdum. Látja, Kiss néni, ez az, amire még nem lehetünk büszkék. A kommunizmus azt is jelenti, jusson a szeretetből is kinek-kinek szükségletei szerint. A nagyk ebből sokat igényelnének. De ebből a cikkből nagyon rossz az árueellátás.

Kisné: Azt hittem, maguk csak politikával foglalkoznak.

Miniszter: Ez is politika.

Kisné: Miniszter ur. Maga annyi mindent el tud intézni. Segítsen nekem. Tudom, hogy naponta nagyobb a postája, mint a legismertebb filmszínészeké. Csakhogy nem fiatal lányok kérnek autogrammos fényképet, és nem ostromolják a szerelmükkel.

Miniszter: Sajnos.

Kissné: Ezekben a levelekben azt kérik, helyezze el vezetőnek a férjemet, csináljon osztályvezetőt a sógoromból.

Miniszter: Milyen jól tudja, Kiss néni. Talán volt már miniszter ?

Kissné: Nem. De talán még lehetek. Könyörgöm, a fiáról van szó. A gyerek nagyon tehetséges, művelt, képzett, szép fiú. Megyszerűen ért az emberek nyelvén. Megmondom nyíltan, kártelés nélkül: protekciót kérek a fiám számára. Segítsen nekem, miniszter ur ?

Miniszter: Erről van szó ? Kér. Minden rokonszenvem mellett én is megmondom nyíltan, kártelés nélkül...

Kissné: Bocsánat, de ne húzódja el a dolgot. Gondolja meg, mielőtt dönt. Egy emberrel van szó. A jövőjéről. De én ezért mindenre képes vagyok. Tessék kérem levéltetni az én fiamat és visszaminősíteni !

Miniszter: Jól hallom ?

Kissné: Csináljon megint munkásságereket a fiamból ! Legyen ugyanaz, mint aki tiz évvel ezelőtt volt. Mert most már a fene nagy rangja miatt tegezni se merem. Tiz évvel ezelőtt még szüksége volt rám. Akkor még én voltam az anyja és a titkárnője is. Halló, Kiss Mándor elvtársat tessék keresni ? Egy pillanatot ! Azonnal segítsen. Sanyi ! A Góza keres. Tudnád őt fogadni holnap az Almásy-téren egy anapszeli partira ? Jó,

/Kissné:/ megmondom neki. Halló ! Kiss elvtárs holnap öt órakor ott lesz az Almássy téren. Én gondoskodtam az uzsonnájáról, nem a titkárnője. Zsíros kenyeret vitt minden nap, meg kovászos uborkát. Jobban ízlett neki, mint most azok a vacak majonézes saláták. Ha a Panni kereste, akivel este összevessett a moziban, én védtem meg tőle a fiamat. A Sanyi házon kívül van. A feketekávét nem ilyen divatos eszpresszógépen főztem neki, hanem egy kopott, kék zománc-lábosban. Mégis reprezentatív volt az a kávé. Aztán elkezdett felfelé menni. Művésztől és így tovább. Mindig felfelé ment. Hogy is tudtam volna követni őt az én fájós lábaimmal ? Tetszik tudni, régen saját villamosa volt. Mindig ugyanaz a hatvanhetes állt meg a kapunk előtt. Pontosan reggel negyedhatkor. Sanyi akkor odaszólt a vezetőnek: "Józsi bácsi ! Zuglóba legyen szives !" - "Igenis, nagyságos uram !" Olyan jó humoros ember volt a Józsi bácsi, Most már nincsen saját hatvanhetes villamosa, saját autója van, sőt, már saját karambolja is volt. A fene ette volna meg, aki kitalálta. Szóval, mit mondjak még ? Magamra maradtam. Nehogy azt tessék hinni, hogy most önzésből akarom, hogy jöjjön vissza. Nem. Megártott neki ez a felfelé menés. Szédül ő ott a magasban. Főlényes, nagyképű. Nem köszön

/Kissné:/ vissza a legjobb barátainak. Talán nagyon fur-
osán hangzik, de én arra kérem: csináljon me-
gint egy egyszerű kisembert a fiamból ! Van,
akinek megárt a karrier. Meg tetszik érteni
engem ?

Miniszter: Megérttem, Kiss néni. Hogy hívják a fiát ?

Kissné: Sanyika.

Miniszter: Igen. De máshol. A hivatalában.

Kissné: Kiss Sándor. Általános Ipari Művek.

Miniszter: Várjunk csak. Sajnálom, de én nem teljesithe-
tem a kérését.

Kissné: Nem segít nekem ?

Miniszter: Nem intézkedhetem, mert Kiss Sándort a múlt
héten már leváltották. Azóta már a kettes mű-
helyben dolgozik, ismét a gép mellett.

Kissné: Ez komoly ?

Miniszter: Ha mondom. Pontosan visszaemlékszem az ügyre.

Kissné: És miért váltották le ?

Miniszter: Bizonyos vezetésbeli hibák miatt. Agresszivi-
tás a beosztottakkal, különböző etikai problé-
mák.

Kissné: Már bocsánat, de mi az, hogy etikai problé-
mák ? Az én fiamnak nem lehet semmiféle eti-
kai problémája. És mi az, hogy vezetésbeli
hibák ? Sanyi, ha mást nem, de vezetni, azt
tud. Ez borzasztó ! Drága miniszter ur, hogy
tehettek ilyent, hogy csak úgy egyszerűen le-
váltották a fiamat ? Az én csupaszív, csupa-

/Kissné:/ tehetség, életrevaló gyereket.

Miniszter: Tessék megengedni, hogy egy mély lélegzetet vegyek. Köszönöm. És most világosítson fel. Hát nem maga kérte még egy perccel ezelőtt, hogy váltsam le a fiát ?

Kissné: Ez így is van.

Miniszter: Hát akkor ?

Kissné: Tetszik tudni, az egész más, ha az én kérésemre tetszik leváltani. Mert ugye egy anya, az tudja, mi jó a gyerekeknek. De honnan tudja a minisztérium ?

Miniszter: Egy kicsit melegem van. Most mit óhajt ?

Kissné: Miniszter ur, tessék leváltani ezt a gyereket !

Miniszter: Rendben van.

Kissné: De az én kérésemre.

Miniszter: Jó. Vegyük úgy, hogy a maga kérésére történt. Majd kiadunk egy hivatalos közleményt. Kiss Sándor osztályvezetőt mamája és a minisztérium között folyt tárgyalások alapján alacsonyabb beosztásba helyeztük.

Kissné: Milyen kedves ember ! Köszönöm.

Miniszter: Ugyan. Kötelességem.

Kissné: És ne tessék haragudni, hogy ilyesmivel zavartam. Nem is tudom, mivel hálálhatnám meg a szivességét.

Miniszter: Majd egyszer eljövök és ezek magánál egy jó huslevest, grizgaluskával.

Kissné: Jó. Ha nem vagyok itthon, meg tetszik találni

/Kissné:/ a kulcsot a lábtörő alatt.

Miniszter: Köszönöm, hogy ennyire megbizik bennem.

Kissné: Olyan jószágos arca van.

Miniszter: Megyek. Readlem, hogy Sándor megint a régi lesz. Majd értesítsen, Kiss néni. Tessék, a minisztériumi telefonszámom.

Kissné: És ha felhívom? Nem fogják letagadni?

Kissné: Nem. Meghagytam, hogy a feleségemnek és Kiss néninek mindig bent vagyok.

Kissné: A jóisten áldását kérem a miniszter urra!

Miniszter: Jó, csak halkabban!

Kissné: Legalább hadd csókoljam meg!

Miniszter: Tessék, Kiss néni. /tartja az arcát./

Kissné: /megcsókolja jobbról-balról/ Soha nem hittem volna, hogy én, egy templomba járó asszony, megcsókolhatok egy kommunista minisztert.

Miniszter: /mosolyogva/ Ez a Népfront-politika. Csókolom, Kiss néni. /El/

Kissné: /kötényt vesz fel. Asztalhoz ül, krumplit hámoz. Egy dalt dudol közben. Kintől kopogás./
Tesséki

Yvette: /nagyon modernül öltözött, csinos, fiatal nő. Viselkedése teljesen városias, de jóízű vidéki tájszólással beszél./ Csókolom, mama!

Kissné: Jó estét! Hallja, fiam, nekem ne mamázzon itt! Kicsoda maga és mit akar?

Yvette: Bocsánat. Kovács Yvette vagyok. Ez nem mond semmit?

- Kissné: Semmit. Beszéljen, fiam, világosabban !
- Yvette: Hát Sanyi nem beszélt rólam ? Én vagyok a jövődöbelije. Szóval... Mama.
- Kissné: Már mondtam, hogy ne mamázzon ! Nem vagyok olyan könnyen barátkozó természet. Mit keres itt ?
- Yvette: Sanyival úgy beszéltük meg, hogy itt találkozunk a ma... Szóval itt. Még nem jött Sanyi ?
- Kissné: Nem.
- Yvette: El se tetszik képzelni, mennyire szeretjük ám egymást.
- Kissné: Ürvendek. Hogy is hívják magát ?
- Yvette: Kovács Yvette.
- Kissné: Mi az, hogy Yvette ? Talán francia volt az édesanyja ?
- Yvette: Nem. Megmondom őszintén: az anyuka Zala megyei parasztlány.
- Kissné: Akkor az apja volt francia ?
- Yvette: Ő kiskunhalasi.
- Kissné: Hallja, fiam, akkor mi az, hogy Yvette ?
- Yvette: Tulajdonképpen Kovács Mariskának hívnak. Az úgy volt, hogy három évvel ezelőtt jöttem fel Pestre. Odahaza egy ideig baromfigondozó voltam. Nem mondom, elég jó volt a kereset, de azért a falu csak kezdett felfelé vándorolni.
- Kissné: Maga is egy szép napon batyut vett a hóna alá, aztán csak gyerünk: neki a világnak !
- Yvette: Bocsánat, nem úgy volt. Szóval olyan nagyban

- /Yvette:/** ment már a felvándorlást, hogy egy szép nap maga a községi tanács elnöke indult Pestre, hogy visszahozza a fiataliságot. Eltelik egy hét, két hét, három hét. Akkor aztán neki-indultam én is Pestre.
- Kissné:** Hogy ott próbáljon szerencsét.
- Yvette:** Nem. Hogy visszahozza a községi tanács elnökét. Mert ő is fejn ragadt Pesten.
- Kissné:** Nahát !
- Yvette:** A vonaton nem vettem returjegyet. Így aztán én se mentem vissza falura. Alig hogy kilépek a Keleti pályaudvarról a Baross térre, mellem áll egy olyan férfiforma férfi: Kissasszony, van-e már szállása éjszakára ? Biztosan fáradt lehet a hosszú utazás után ? Néha nyugodtan elalhat. Mondom: fáradt vagyok, vagy nem vagyok fáradt, mindjárt kap egy akkora pofont, hogy lapkabilóval kengetheti a fogát. Na, tájékozzon el ! El is tűnt azonnal. Mert kitanítottak engem otthon, hogy Pesten sok huncutság megeshet az emberrel. Szóval, nem kellett félteni engem idefenn. Máször egy pestkörnyéki térszben helyezkedtem el.
- Kissné:** Azért jött fel vidékről, hogy megint a mezőgazdaságban dolgozzon ?
- Yvette:** Pardon ! En a térszben adminisztrátornak helyezkedtem el. Olyan tisztá munkám volt, hogy akár hetekig se kellett kezet mosnom.

Kissné: Ez derék !

Yvette: Persze, aki dolgozik, annak egy kis szórakozás is kell. Lejártam a Royal-bárba, meg az Astoriába. Ne tessék rosszra gondolni, csak a falubeliekkel jöttünk össze egy kicsit truccsolni. Kértünk egy vejt lédit. Aztán kibeszéltük, hogy mi lehet most a Santa Harangzó lányival, meg aratják-e már a rozst odahaza. Aztán tetszik tudni, hogy van az, ha az ember ide kerül a fővárosba, emelkednek a költségei is. Igaz, hogy csak jobb helyeken szeretek étkezni: a Nébihébe járok. Meg ugye manikűr, pedikűr, kozmetika, arc-masszázs mind pénzbe kerül én. Enélkül meg nem lehet meg a lány, aki tartja magát valamire. Más állást kellett keresnem. Elmentem dolgozni a vendéglátóiparba felszolgálónak. Gyalogolni kell, az igaz, de keresni elég szépen lehet. Ezért is lettem én Mariskából Yvette, mert hogy hangzik az elsőköli eszprosszéban, hogy "Mariske, hozza nekem egy Martinié !" Van egy kis megtakarított pénzem is, meg tizenkét zseb-kendőm. Fogadjon el engem így, ahogy vagyok, mama !

Kissné: Ide figyeljen, Yvette ! Hol iszerte meg a fiamat és mióta udvarol magának ?

Yvette: Tetszik tudni, nehéz elviselni, hogy estéről-estére bánulják az embert, de úgy, hogy majd

/Yvette:/ kiesik a szeme.

Kissné: A fiam úgy bémulta magát ?

Yvette: Nem. Én bémultam úgy a fiát. Egy este aztán meg is kérdezte tőlem az eszpresszóban: "Mit néz úgy rajtam, kisasszony ? Talán fordítva vettem fel a zakóm ?" Azt hitte, hogy zavarba jövök. De én nem jöttem. Nem úgy neveltek engem eddig. Mondom, mióta az első kivét megrendelte nálam, azóta tetszik nekem. Erre ő jött zavarba.

Kissné: Én így neveltem a fiam.

Yvette: Aztán moziba hívott.

Kissné: És maga ment ?

Yvette: Rohantam. Hát így kezdődött.

Kissné: Mondja csak. És azt tudta, hogy a fiának jó állása van, jó keresete ?

Yvette: Miért titkoljam ? Tudtam. Gyakran nálunk az eszpresszóban tartotta meg a gyár a termelési értekezleteket. De én nem azért szerettem Sanyit és nem azért akarok a felesége lenni. Nekem itt Pesten sok mindenkim lehetett volna, de én azt mondtam magamnak, hogy: várjál csak, érdemcsé várnod, Mariska. Mert azért magamnak csak Mariska maradtam.

Kissné: Értem. Mondja csak, és rólam mit mesélt Sanyi ?

Yvette: Azt mondta, ha megesküszünk, nem szabad féltékenynek lenned a mamira, mert én inkább a

- /Yvette:/** mamát, minden héten kedden és pénteken este nála vagyok.
- Kissné:** A gazember ! Már előre szabadnapokat csinál magának !
- Yvette:** Tessék ?
- Kissné:** Semmi, semmi.
- Yvette:** Aztán azt is mondta: A mama mennyire örül, hogy segíthet nekünk. Milyen szívesen kiköltözik a lakásból !
- Kissné:** Ezt is mondta ?
- Yvette:** Ezt is.
- Kissné:** Nagyszerű ! És még miket mondott az én aranyos fiam ?
- Yvette:** Hogy a mama olyan megértő. Örül, hogy örömet szerezhet nekünk. A mama olyan jó. (Kezet akar csókolni.)
- Kissné:** Álljon meg a menet ! És még mit mondott Sanyi ?
- Yvette:** Nem értem, miért tetszik erről annyit kérdezni ? Ezek már elintézett ügyek. (Collstokot vesz elő. A falat méri.)
- Kissné:** Mit csinál, Yvette ?
- Yvette:** Tegyük fel, hogy a diófa szekrényt ide állítjuk.
- Kissné:** De ne tegyük fel !
- Yvette:** Igaza van a mamának. Ez zavarná a bejárást, mert a sublód csak ide jöhet.
- Kissné:** Máshova nem jöhet ?

- Yvette:** Ki van zárva. Ide tesszük majd a könyvállványt.
- Kissné:** Szeret olvasni ?
- Yvette:** Nem tudom. Még nem próbáltam.
- Kissné:** Nem próbálta ?
- Yvette:** Ugy értem, hogy nincs sok időm az olvasásra. De könyvállvány könyvekkel azért kell. Ha vendégek jönnek, hadd lássák, hogy itt művelt emberek laknak. Na most. Ide jön egy földig érő függöny. Azt hiszem, világosdrapp lenne jó. Az olyan barátságos szín, nem ?
- Kissné:** Igen. Nagyon barátságos.
- Yvette:** Remélem, a mama is meglátogat néha minket.
- Kissné:** Mi az, hogy néha ? Minden nap itt leszek. (Csengetés.) Várjon csak, Yvette. Azért egy-két dolgot még meg kell beszélünk. (Kimegy ajtót nyitni. Visszajön Sándorral, aki bőröndöt cipel.)
- Sándor:** Yvette ! Szervusz !
- Yvette:** Szervusz ! Megnéztem a terepet. Nagyon jó lesz.
- Sándor:** (Kissné-hez) Beszélnem kell veled. De négy-szemközt.
- Kissné:** Beszélgessünk !
- Yvette:** És én ?
- Kissné:** Maga addig menjen le cigarettáért.
- Yvette:** Én nem is dohányzom.
- Kissné:** Egyszer rá kell szokni.

Yvette: (kicsit sértődötten, el)

Kissné: Sanyi ! Néát beszélj !

Sándor: Kérlek, nekem most nagyon nehéz. Bizonyos problémák adódtak, amire nem számítottam.

Kissné: Hallgatlak.

Sándor: Az ember kiteszi a lelkét, gúrozi, éjszakázik, hogy legyen belőle valaki. S most, amikor azt hittem, elértem valahová, - hogy fel kell rám nézni, - hogy levett kalappal köszönnek az emberek. Hogy összesugnak mögöttem ! - Ide nézz ! Itt megy az öreg ! Milyen kedve lehet na ? - És nekem is volt mindenkihez egy kedves szavam. Néha nehezenre esett, de akkor is. - Lajos bácsi, hogy van a lánya ? Már érettségizett ? Annus néni, mi van a derekával ? Érdekelt is engem a dereka, de azért megkérdeztem. Igyekeztem demokratikus lenni. Az üzemi bölcsőde megnyitásán saját költségemre szilvalekváros kenyeret adattam a gyerekeknek. Szóval, a lelkem kitettem. És érdemes volt ?

Kissné: Beszélj csak, beszélj !

Sándor: Haha, lehet, hogy a multkor egy kicsit furcsa hangot használtam. Tudod, hogy van. Ideges az ember. Valahol ki kell jönni az idegességnek.

Kissné: És hol jöjjön ki az idegesség, ha nem az anyád mellett ?

- Sándor: Nagyon jól látod a kérdést. Nélad nem kell alakoskodni, hízzelegni, udvarolni. Az ember végre saját maga lehet. Te tudod, hogy én tulajdonképpen nagyon szeretlek.
- Kissné: Én is nagyon szeretlek, de "tulajdonképpen" nélkül.
- Sándor: Látod, ez egy kis erőt ad nekem. Most, hogy ...
- Kissné: ... hogy ?
- Sándor: Csinálj nekem egy kis köszönymagos levest, jó ?
- Kissné: Husleves lesz, gurgeluskával.
- Sándor: Gyermekkoromban mindig ezt kértem. Nekem most nagyon nehéz.
- Kissné: Neked csak most. Nekem már negyven éve.
- Sándor: Na igen. Lehet, hogy a kocsit is el kell adnom. Szégyenszemre utazhatok megint villanóson.
- Kissné: Majd együtt szégyenkezel a többi pár száz-ezer emberrel.
- Sándor: Szóval leváltottak. Mindenki röhög rajtam. A Kiss Sándor egészen kicsi lett. Mama, ha nem lennél nekem, igazán azt se tudnám, hogy mit csináljak.
- Kissné: Istenkém, leváltottak, hát leváltottak ! Nem lehet mindenki a polcon.
- Sándor: De autó nélkül. El sem tudom képzelni az életet.
- Kissné: Mondd csak ! Miféle etikai problémáid voltak ?

Sándor: Ezt honnan tudod ?

Kissné: A miniszter mesélte.

Sándor: Mi az, hogy a miniszter ? Majd pont veled fog beszélni a miniszter.

Kissné: Persze. Ha egy kicsit jobban sietsz, még itt találod.

Sándor: Csodálom, hogy kedved van viccelni.

Kissné: Ahogy gondolod. És mit cipelsz ebben a bőröndben ?

Sándor: A holmit. Egy pár fordulóval elhozom a többi is.

Kissné: Minek ?

Sándor: Hogyhogy minek ? Hát még nem mondtam ? Ideköltözöm a mamához.

Kissné: Ide ?

Sándor: Igen. Sokat gondolkodtam azon, milyen rossz lehet neked egyedül. Azok a hosszú, téli esték. De a nyáriak is. Mindig csak várni, várni, hogy mikor jövök hozzád. Ennek most vége. Minden nap együtt leszünk. Ugy, mint régen. An beszámolok neked, mi történt bent a műhelyben, - te elmeséled, mit vettél a piacon. Majd meglátod, milyen jól megleszünk. Hazajöttem, itthon vagyok. (Teátrálisan szelésre tárja a karját.)

Kissné: Degen meg van kíváncsi, hogy mi a véleményem erről ?

Sándor: Ugy gondolom, ez természetes.

Kissné: Mi ?

Sándor: Természetes, hogy újra együtt leszünk. Utóvégre egy család vagyunk.

Kissné: Már pedig ide nem költözöl.

Sándor: Nem ?

Kissné: Nem. Ilyen ostobának nézel ? Bédig észre sem vettél, - most eszedbe jutott, hogy ideköltözöl. Ugye, itt még labórt sem kell fizetned. És én majd ezt mondom: keblemre, fiam. Üljen a majomszeretet ! Hát nem ! Maradj csak az elge néricsi, akit addig kényeztetted. Már nehezes is !

Sándor: Ne ne. Örülsz nekem, az biztos. Nem létezik, nekem hogy nem örülsz. Csak nem akarsz mutatni. Ugye, hogy örülsz ? Hát én vagyok a Sanyi.

Kissné: Menj csak el nyugodtan ! Majd kétóvenként azért én is meglátogatlak és hozok neked egy kicske savanyu cukrot.

Sándor: Hallgass min.

Yvette: (be) Bocsánat, túl hamar jöttem ?

Kissné: Dehog. Maudont megbeszélünk. Na, megyek. Gyerekek, csináljatok nektek egy teát. (Kicsit gúnyosan) De jó pár ! (El.)

Yvette: Isten !

Sándor: Erős ! (Szervetlenség csék.)

Yvette: Hol voltál ? Már annyit kerestelek.

Sándor: Ez most nem lényeges. Szeretsz ? Nagy szükségem van arra, hogy szeressél.

- Yvette:** Hát még nekem. Te, én mindig úgy félek.
- Sándor:** Mitől ?
- Yvette:** Hogy itthagysz, hogy megunsz, hogy elegend volt belőlem. Tudom, hogy van az. Egy nőnek sohasem szabad ennyire megmutatni az érzéseit. De mit csináljak ? Én nem tudok játszani. Ha én egyszer megszeretek valakit, egészen az övé akarok lenni. De én is bírni akarom őt. A nappalait, az éjszakáit, az álmait. Igen. Vedd tudomásul, hogy féltékeny vagyok az álmaidra is. Mit tudom én, hol jársz olyankor, kikkel találkozol ? Kinek udvarolsz ? Lehet, hogy az álmod tele van valami rossz nővel. Igen, látom is magam előtt. Egy olyan bronzvörös bestia. Mindig kombinéban szaladgál. Hogy nem sül ki a szeme a szégyentől ! Hányszor próbáltam már este lefeküdni odahaza és beleálmodni magam a te álmodba ! Hadd találkozzam azzal a bestiával ! És mindig elkerüljük egymást. Pedig megmondanám neki: Ide figyeljen, maga, maga...
- Sándor:** Hagyjuk az erős kifejezéseket. Drága vagy !
- Yvette:** Értsd meg, hogy én...
- Sándor:** Tudom.
- Yvette:** Nem szabad haragudni rám. És ígérd meg, ha egyszer lesz valakid, becsületesen megmondod.
- Sándor:** Megígérem.
- Yvette:** De ígérd meg, hogy rajtam kívül soha nem lesz

/Yvette:/ senkié !

Sándor: Megigérem.

Yvette: És igérd meg, hogy...

Sándor: (megcsókolja)

Yvette: Egyszerűen belehülyülnek, ha itthagynál.

Sándor: Miért beszélsz, szívem, ennyi ostobaságot ?
Tudod, hogy te vagy az első nő az életemben.
Akik előtted voltak, nem számítottak. Másnapra
már a telefonszámukat is elfelejtettem. Remé-
lem, erre nem vagy féltékeny.

Yvette: Nem. Csak félek, hogy megunod a dédelgetésem.
Mindig simogatni szeretnék, mint egy kis-
fiút. Te, én olyan szerelmes vagyok. Félek,
hogy felrobbanok. Csókolj meg !

Sándor: Édesem, bejöhet az anyám.

Yvette: Olyan kedves asszony. Érzem, hogy a lányának
fogadott. Azt mondta: gyakran eljön majd
hozzánk látogatóba.

Sándor: Hova ?

Yvette: Hát ide.

Sándor: Még nem mondtam neked. Innét tapodtat sem
mozdul.

Yvette: De hiszen én már megmértem a szekrény helyét
is.

Sándor: Hiába mérted. Nem költözik. Világosan meg-
mondta. Még engem sem hajlandó idevenni.

Yvette: Én már úgy elterveztem mindent.

Sándor: Légy nyugodt, hogy én is. De hát, mit tudunk

- Sándor:** tenni ? Pedig most nagyon szorít a gépszij. Olyan néminek sem tudom fizetni a magas lakbért.
- Yvette:** Miért ne tudnád ? Még jól keresel, pozíciód van.
- Sándor:** Csak volt.
- Yvette:** Hogy érted ezt, Sanyikám ?
- Sándor:** Végre el kell mondanom. Nagyon leváltottak.
- Yvette:** Leváltottak ? Miért ?
- Sándor:** Ne haragudj, nincs erőm mesélni. Elégodj meg annyival, ismét kétkeszi dolgozó lettem. Hazánk egyszerű, szürke dolgozója.
- Yvette:** Áralet ! Olyan hirtelen jött ez az egész. Azt sem tudom, mit mondjak.
- Sándor:** Most, hogy a saját anyám is megtagadott, csak te maradtál meg nekem.
- Yvette:** Na igen. Ez természetes. Is nem tudsz felelősséget vállalni ? Van területi egyeztető bizottság is. Még minden megoldódhat, ugye ?
- Sándor:** Nem akarlak becsapni. Egyelőre ezen a másik uton kell mennem. Más is kiborta már, én is kibírom. Te itt vagy mellettem, a többi nem számít.
- Yvette:** Na, igen, ez természetes.
- Sándor:** Szerintem megpróbálom, ne félj. Mialatt a kocsi és nemukom. Less egy kis lakásunk is.
- Yvette:** Na igen, ez természetes.
- Sándor:** Miért mondd mindig, hogy: na igen, ez természetes ?

- Yvette:** Ideges vagy, de ez érthető.
- Sándor:** Csókolj meg!
- Yvette:** Te mondtad, hogy bármikor benyithat az anyád. Nézd, Sándor, nekem gondolkodnom kell.
- Sándor:** Min ?
- Yvette:** Ezen a mi egész ügyünkön.
- Sándor:** Miért kell ezen gondolkodnod ? Jelentek neked valamit, vagy nem ?
- Yvette:** Na igen, ez természetes. De ilyen körülmények között nem köthetem le magam.
- Sándor:** Nem ?
- Yvette:** Rólad van szó. Most egyszerre a nyakadba szakadt minden. Telsz vagy gonddal. Ilyen körülmények között én csak kolonc lennék.
- Sándor:** Yvette !
- Yvette:** Igen, igen. Tulajdonképpen elég késő van. Az öcsém is vár. Már nem tudja elképzelni, hol vagyok. Igazán szép volt. Azért mi jóbarátok maradhatunk. Majd néha felhívsz és elmondod, mi van veled. Nem szeretem a nagy jeleneteket. Kívánom, hogy minden sikerüljön neked. (Kézét nyújtja.) És ezután legyünk...
- Sándor:** Szóval legyünk jóbarátok.
- Yvette:** Na igen, ez természetes.
- Sándor:** (felordít) Te...
- Kissné:** (megjelenik az ajtóban. Kezében tálca, két csésze teával.) Gyerekek ! Elkészült a tea. Citrommal vagy anélkül ?

- Sándor: (Yvette-re mutat) Nélküle.
- Yvette: Boocsímat, hogy zavartam. Csókolom. Szervusz.
(El.)
- Kissné: Mariska te, az anyád ne sirasson ! Ez elment.
Csak vissza ne jöjjön !
- Sándor: Ennek is vége van.
- Kissné: Ne sajnáld ezt a Zala megyei szeksz-bombát !
- Sándor: A legszivesebben utána mennék és könyörögnék,
hogy jöjjön vissza. Most már senkim sincs.
- Kissné: Én senki vagyok ?
- Sándor: Ne haragudj. (Feláll, kézbeveszi a bőröndöt,
indul.)
- Kissné: Hová mész ? Itt maradsz !
- Sándor: Te mondtad, hogy nálad nem maradhatok.
- Kissné: Mondtam, mondtam. Persze, hogy mondtam. Az em-
ber mérgében sok mindent beszél. Haragudtam
rád. De hát meddig tudok én haragudni rád ?
Legfeljebb tíz percig. Na, egy-kettőre kipa-
kolni ! Itt maradsz nálam. Te... te csirkefo-
gó. Most megágyazok neked szépen, aztán máris
aludni !
- Sándor: Délután hat órákor ?
- Kissné: Miért ? Magad mondtad, hogy a tyukokkal szok-
tál lefeküdni.
- Sándor: De mama...
- Kissné: Sanyikám. Gyere ide. (Átsileli Sándort) Szüle-
tett egy fiam !

III. Felvonás

Tóthné: (Telefon cseng.) Tessók. A telefon. Hol szaladgál ilyenkor a Kissné ? Jövök már, jövök ! (A függöny felmegy és felveszi a kagylót.) Halló ! Ki beszél ? Maga az ? Mi ujság ? Mindjárt hívom az Esztit. Felszóllok neki. Micsoda ? Miért ? Maga ugrat engem ? Hogy beszéljem le az Esztit magáról. Hallja, ne boldogozzon velem ! Hát én nem találok szavakat ! A multkor még könyörgött, hogy hozzam össze magukat. Elmentünk hármasba a cukrászdába. A- lig ettem egy pár krémet, hogy több maradjon maguknak az esküvői költségekre. És most beszéljem le Esztit. Mindent mondhatok, hogy kiábrándítsam. Értem. Azt is, hogy négy évig űlt sikkasztásért. Attól ő még nem ábrándul ki. Egy sikkasztónak mégis csak több pénze van, mint egy becsületes embernek. Szóval ez nem jó. Hogy magának már van egy gyereke. Na és ? Azt hiszi, Esztinek nincs ? (Megréved, hogy elszólta magát. Helyesbit:) Azt hiszi, hogy Esztinek nincs türelme, hogy felneveljen egy srácot ? Szóval ez sem jó. És egyáltalán, micsoda disznóság ez ? Szóval mondjak csak annyit, hogy semmi értelme az egésznek. Milyen szép volt, - de elég volt. Ha majd Eszti lent jár Béliéknél Zalaegerszegen, hagyja ott

- (Tóthné:) Béliéknál a körömollót. Én megmondom, én utoljára megmondom ezt a körömollót, de nekem aztán a lelkét kiteheti, fiatalember, én többet nem közvetitek. Magáról pedig az a véleményem, hogy... Halló ! Halló ! Letette. Nem baj, majd megírom neki.
- Kissné: (Be. Sötét ünneplő ruhában, csipkegallérral) Mit gondol ? Hagyjam ezt a csipkét ? Nem túl fiatalos ?
- Tóthné: Miért baj az, ha az ember az esküvője napján fiatalnak néz ki ? Mondja, és elutaznak valahová mászutra ?
- Kissné:hogya. A Rottenbiller utcába. Ott nagyon jó a levegő. Sétálunk egyet, aztán hazajövünk.
- Tóthné: Igazán megérdemli maga is, hogy találjon végre egy kis nyugalmat. Sanyi ?
- Kissné: Szegény. Rossz a hangulata. Én nem tudom, hogy mit evett annyira azon a lányon. Pedig amúgy már nem lehet panasza. Míla az égnék ! Új helyen dolgozik. Egy jóbarátja hozta be.
- Tóthné: Csak nem ?
- Kissné: De igen. Otthagytá a gyárat. Most a külkereskedelemben dolgozik. Üzletkötő. Utazni fog a nagyvilágban.
- Tóthné: Milyen nyelven beszél.
- Kissné: Egy kicsit. Magyarul.
- Tóthné: Hogy akar boldogulni ?
- Kissné: Hát addig is, amíg belejön, majd mutogat.

- Tóthné: Ennyi tudással mindig megmaradni a felszínen: ehhez tehetség kell, az biztos. Gratulálok !
- Kissné: Köszönöm. Mondja, nem túl fiatalos ez a ruha ?
- Tóthné: Hagyja már abba ! Inkább nem gondolja, hogy egy kicsit késik a vőlegény ? /Csengetés./
- Kissné: Ő lesz az.
- Tóthné: Csak nyugalom. Másnak is volt már esküvője.
- Kissné: Jövök már. /Kimegy ajtót nyitni. Vissza Bélával./
- Béla: /alig ismerni rá. Rendkívül jólöltözött, beretvált/ Miért vagy úgy meglepve, Sárkám ?
- Kissné: Tudod, hogy mi van ma ?
- Béla: Tudom. Elég nem szép tőled, hogy nem hívtál meg. Vedd tudomásul, hogy meg vagyok sértve.
- Kissné: Ne haragudj, Béla.
- Béla: Na jó. Még most az egyszer. Mit nézel ? Ja, a ruhám ? Kis, egyszerű, hétköznapi rongy.
- Kissné: De hát nem ismerek rád.
- Béla: Azért, mert az ember megberetválkozik ? Meg egy kis kölni. Szagold meg ! 4711-es.
- Kissné: Béla ! Te rendes ember lettél ?
- Béla: Azért ne túlozzunk ! A látszat csal. Épp hogy egy kicsit adok magamra. Jól mutatok, mi ? Azt elhiszem.
- Kissné: És... te nem ittál semmit. Beteg vagy ?
- Béla: Dehogy. Csak hát egy kis szünetet tartok valaki miatt.
- Kissné: Csak nem ?

- Béla: De igen. Bössinek hívják. Szép, nagy darab nő.
- Kissné: Hol ismerkedtetek meg ?
- Béla: Az alkoholelvonó rendelésen. Legalább nincs titkunk egymás előtt. Ő is ivott, én is. Gondoltuk, hogy így kettőnknek könnyebb lesz.-
Nem azt mondom, hogy soha többé,- de ha hiszed, ha nem, már harmadik napja egy korty nem ment le a torkomon.
- Kissné: Csak viz ?
- Béla: Viz sem. Mert attól azért még ráz a hideg.
- Kissné: Őszintén gratulálok. Egy kicsit irigylem is azt a Bössit.
- Béla: Majd megmondom neki. Hadd legyen féltékeny !
Attól az ember hiszik egy kicsit. És te ?
- Kissné: Tudod. Géza egyszerű ember, és ami a legfontosabb: józan. Biztosan megleszünk.
- Béla: És még valami. Én dolgozom.
- Kissné: Ez túl sok nekem így egyszerre.
- Béla: Szállítási vállalkozó lettem.
- Kissné: Igen ?
- Béla: Hordár vagyok a Keleti pályaudvaron.
- Kissné: Béla, karriert csináltál. /Csengetés. Kissné kimegy. Bejön Nagy-gyal./
- Nagy: /hanyagul öltözve, borotvátlan. Erősen be van rugva./ Mégegyszer csókolom a kezét, Sárika.
- Kissné: Ez nem igaz.
- Nagy: Miért ne volna igaz ?

Béla: Hallja ! Leheljen rám !

Nagy: Tudom, maga a specialista.

Béla: Kecskemét környéki szilvapálinka, 1965-ös születelés.

Nagy: Ez mindent tud. Kérem tisztelettel, bocsánat a késésért, de a haverok nem akartak elengedni. Tetszik tudni, minden délelőtt összejövünk egy kicsit a Sóki-féle vendéglőben. Muszáj egy pár rundot meginni, mert megsértődnek.

Kissné: Géza, hát maga is ivós ?

Béla: Mi az, hogy maga is ? Csak ő !

Nagy: Édes Sárrikám, ugye nem haragszik ? Kell az embernek egy kis kikapcsolódás.

Kissné: Én ? Miért haragudnék ? Mi van ezen haragudnivaló ? Én halkán, gyöngéden csak annyit mondok: Mars ki !

Nagy: Kérem tisztelettel, én nem vagyok ehhez a hanghoz hozzászokva.

Kissné: Nem is lesz ideje megszokni.

Béla: Pfüj ! Részeges alak ! Nem szégyelli magát ? Hát milyen ember maga ?

Kissné: Ó, magasságos egék ! Szerépet cseréltek.

Béla: Ehhez akartad hozzákötni sorsodat ? Hát milyen életed lett volna egy ilyen mellett ?

Nagy: Maga csak ne avatkozzon más dolgába ! Sárrikám, könyörgöm tisztelettel, meg tud nekem bocsátani ?

Kissné: Meg. De most tűnjön el.

- Nagy: Nehéz lesz magának nélkülém.
- Kissné: Meg vagyok én áldva a férfiakkal. Megy, vagy vigyem ?
- Nagy: Pardon ! Megyek. /Az ajtóból:/ Azért, ha valami javítanivaló akad, szék, asztalláb, ez, az, csak hívjon. Ajánlom magam. /El./
- Kissné: /utánna kiált/ De csak akkor jöjjön, amikor hívom.
- Béla: Sári, én nem tudom, mit is mondjak ! Gondolom, most nagyon fáj neked.
- Kissné: Micsoda ?
- Béla: Hogy én már foglalt vagyok.
- Kissné: Majd ezt is elviselem valahogy.
- Béla: Akkor én nem is zavarlak. És ne legyél összetörve. Az emberek meg is változhatnak. Fejlődés is van a világon. Nézz meg engem ! Harmadik napja egy kortyot sem. Szervusz, Sári !
/Kissné kikiséri Bélát. Kintről Yvette hangja/
Kezitesókolom. Csak egy pillanatra jöttem. Sanyival szeretnék beszélni.
- Kissné: /hangja még mindig kintről/ Vendéged van.
- Sándor: /be. Hidegen biccent Yvette-nek/ Parancsolj !
- Yvette: Miért ez a hivatalos hang, Sanyikám ?
- Sándor: Mit óhajtasz ?
- Yvette: Valamit el kell mondanom.
- Sándor: De nem nekem. /Indul az ajtó felé./
- Yvette: Sándor, talán egy kicsit furesának találsz, hogy itt vagyok.

- Sándor: Eléggé.
- Yvette: Csak azt akartam mondani, hogy ha ráérsz, este gyere be a presszóba.
- Sándor: Hagyjál békén ! Azt hiszem a multkor már mindent tisztáztunk.
- Yvette: Te, főnök neked egy olyan kávét ! Harminc vendég adagjából spóroltam össze.
- Sándor: Köszönöm, nem kérek.
- Yvette: Szeretem, amikor haragszol. Olyan furcsa zöld fények égnek a szemében. Gyere, hadd csókoljalak meg !
- Sándor: Micsoda ?
- Yvette: Neked nem kell. Csak engedd, hogy én csókoljalak. Csak ne ellenkezz !
- Sándor: Megőrültél !
- Yvette: Igen. És akkor mi van ? Gondolj arra, hogy bálban vagyunk és hölgyválassz van. /Meghajol/
Szabad ?
- Sándor: Hagyjuk ezt a cirkuszt, Mariska !
- Yvette: Mariska ? Hát jó. Legyek neked Mariska. Amióta nem láttalak, számomra semminek nincs értelme, semmi sem fontos. Az üzletben úgy járok, mint egy holdkóros. Nekem már minden mindegy. Én már elszántam magam a legrosszabbra.
- Sándor: Yvette, csak nem ?...
- Yvette: Rosszabb. Visszamegyek falure. Már látom édesapámat, amint üdvözl. Hát visszajöttél, lányom ? Éppen jókor. Uzsonnaidő van. Menj és

/Yvette:/ adj a teheneknek ennivalót ! Én, aki már a legjobb körökben mozogtam. Én, aki már megittam a pertut a haladó értelmiséggel. Végre nagy nehezen megtanultam, hogy kell úgy számolni, hogy a vendég ne vegyen észre semmit. És most tessék ! Visszamehetek baromfigondosónak. Mert nélküled nem tudok itt maradni, ebben a városban.

Sándor: Yvette !

Yvette: Mondjál csak Mariskát ! Nekem már mindegy. De úgy kell nekem. Én akartam, hogy így legyen. Nézd, amikor megtudtam, hogy milyen nehéz helyzetben vagy, tényleg úgy gondoltam, neked jobb, ha én...

Sándor: Kedvesem. Hülyónek nézel ?

Yvette: Nem hiszel nekem. Így is jó. Szervusz. /Indul az ajtó felé./

Sándor: Szervusz ! Na, gyere vissza ! Hadd nézzek abba a szép, tisztafényű szemébe !

Yvette: Nézzed, csak nézzed. Egyetlen dolog köt hozzád. Az, hogy szeretlek.

Sándor: Te drága kis önzetlen teremtés ! /Összeölelkeznek./ Akárhogy is van, nem bírom ki nélküled. Egy kis probléma azért maradt.

Yvette: Milyen probléma, édesem ?

Sándor: Nem baj, drágám, hogy megint elég egyenesben vagyok ? Még egy kicsit többet is keresek, mint az előző beosztásomban. Nem baj ?

- Yvette:** Hálistennek. Tudtam.
- Sándor:** Tessék ?
- Yvette:** Ne félj, Sanyikám. Mehet neked akármilyen jól a sorod, én kitartok melletted.
- Sándor:** Köszönöm.
- Yvette:** Kiss Sándorné. Egészen jól hangzik. És most.
- Sándor:** Elmegyünk, mama !
- Kissné:** Egyetek valamit, gyerekek ! Megmaradt az a sok finom étel.
- Sándor:** Nem vagyunk éhesek.
- Yvette:** Mama, én és Sándor...
- Kissné:** Szóval ?
- Sándor:** Mama. Szeretném, ha meggondolnád magad. Most, hogy mindent tisztáztunk, szóval, a lakás...
- Kissné:** Itthagysz ?
- Sándor:** Ez a dolgok rendje. Nem kívánhatod, hogy egész életemen keresztül a szoknyád mellett üljek.
- Kissné:** Egy életen ? Olyan szép volt ez a pár nap. Megköszönöm neked, fiam. Van, aki ennyit se kap a gyerekeitől.
- Sándor:** Beszéljünk okosan ! Nekünk adod a lakást. Egyelőre is itt maradhatsz a konyhában. Kiteszel egy ágyat. Egész jól megleszel. A mosásért, takarításért fizetünk mondjuk...
- Kissné:** Menj !
- Sándor:** De mama !
- Kissné:** Menj !
- Yvette:** Igazán, olyan furcsa tetszik lenni. Gyere, Sándor !

- Sándor: Ha meggondolod magad, üzenjél. Szervusz, mama !
- Yvette: Csókolom. /Elmennek./
- Kissné: /elgondolkodva maga elé néz/ Szép pár. Össze-
illenek.
- Tóthné: /be/ Látom, elmentek a fiatalok.
- Kissné: El.
- Tóthné: Kicsit rosszul sikerült ez a mai nap.
- Kissné: Legalább nem volt unalmas. Várjon, melegitek
egy kis pörköltet.
- Tóthné: Majd később.
- Kissné: Mit szól a gyerekekhez ?
- Tóthné: Ne mondjon semmit. Mindent tudok.
- Kissné: Honnan ?
- Tóthné: Hallgatóztam. Na, mindjárt megyek, mert soká nem
maradhatok. Képzeld, most tudtam meg, hogy a
férjem szerelmes.
- Kissné: És ezt csak így mondja.
- Tóthné: Hát hogy mondjam ?
- Kissné: És ki az illető ? Biztos, valami vacak kis...
- Tóthné: Csönd legyen ! Egy rossz szót nem engedek róla
mondani.
- Kissné: Hát kibe szerelmes a férje ?
- Tóthné: Képzeld. Belém. Ennyi év után. Hát normális ez ?
- Kissné: Miért ? Maga ötven évvel ezelőtt nagyon szép
asszony lehetett. Igaz, hogy én is. Nincs más
megoldás, ha nem akarok egyedül maradni. Csak
azért is férjhez fogok menni. És ha az asztalos-
sal nem sikerült, keresünk egy más foglalkozást.

- /Kissné:/** Szerencsére még annyi szakma van. Pedig olyan kevéssel beértem volna. Pár jó szót vártam. De hiába.
- Tóthné:** Majd csak lesz valahogy. Ameddig nincs fia, meg férje, majd én gyakrabban bejövök magához.
- Kissné:** Köszönöm. /Kopogás./
- Sándor:** /be, mellette Yvette/ Ne haragudj, csak egy pillanatra zavarunk még. Yvette itt felejtette a kesztyűjét.
- Yvette:** Nem Yvette, hanem Mariska. Mégis csak nyolcovan forintért vettük. Csak itt maradhatott az a kesztyű.
- Kissné:** Tudom. En tettem el.
- Sándor:** De hát miért ?
- Kissné:** Azt akartam, hogy visszagyertek.
- Sándor:** A kesztyűért ?
- Kissné:** Igen, a kesztyűért. Tessék.
- Yvette:** Köszönöm. Hát akkor mi megyünk.
- Sándor:** Megyegetünk.
- Yvette:** Innét.
- Sándor:** Ki... azon az ajtón.
- Yvette:** Most rögtön. Elfele.
- Kissné:** Na, gyertek vissza ! Nem akarok többet egyedül lenni. Még ma ide költöztök.
- Tóthné:** De Kissné.
- Kissné:** Hagyja. Jó gyerekek ezek, csak egy kicsit nehezen mutatják.
- Sándor:** Drága mama ! Szívesen fizetünk neked havi...

- Kissné:** Egy kis szeretetet kérek. Ez a házbér.
- Tóthné:** Ismerem ezeket. Mindjárt azt mondják, nem lehetne valamivel olcsóbban ?
- Sándor:** Én úgy örülök. Hoztam ám neked valamit. Tessék.
- Kissné:** Mi ez ?
- Sándor:** Savanyu cukor. Töltött.
- Kissné:** Köszönöm. Gavallér vagy. Na, gyere ide az ölembe úgy, mint régen.
- Sándor:** Jövök. Én csak ott érzem jól magam. /Ülébe ül./
Mama, tudom, hogy vannak néha anyagi problémák. Jólesik egy kis ussonna egy cukrászdában, egy pár apró holmi. Azt hiszem, kétszáz forint segítene.
- Kissné:** /pénztárcájába nyult./ Sajnálom, édes fiam, most nyolcvannál többet nem tudok adni !
- Yvette:** Hagyon kérem, most már fogadjon el a lányának. Most már mondhatom ugye, hogy...
- Kissné:** Mondhatod.
- Yvette:** Mama.
- Kissné:** Együtt maradunk mind a hárman. Nézzétek, én nem olvastam a Párttörténetet, de biztos, hogy Lenin is valahol megnondta: Törődjétek egy kicsit a mamával is !

F ü g g ö n y .